

Arrest

nr. 341 508 van 20 februari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. BUYCK
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 8 mei 2025 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 juni 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. BUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 mei 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Mijnheer,

(...)

Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene reisde op 14/03/2017 met een visum D gezinshereniging op basis van art. 10 naar België, dit i.f.v. zijn vader, mnr. N.K.Z.R. (...) (RR. (...), hierna de referentiepersoon). Op 22/04/2017 werd betrokkene in het bezit gesteld van een bijlage 15 in afwachting van zijn eerste A-kaart, ontvangen op 12/05/2017 en geldig was tot 22/04/2018, hierna jaarlijks verlengbaar.

Op dd. 31/03/2022, dd. 25/04/2022 en dd. 22/09/2022 heeft betrokkene de volgende documenten overgemaakt voor de verlenging van zijn verblijf:

-een blanco uittreksel uit het strafregister dd. 31/03/2022 op naam van zijn moeder

-attest van geen OCMW-steun dd. 16/02/2022 en d.d. 31/03/2022 op naam van zijn moeder

-loonfiches van de periode 11/2021 t.e.m. 01/2022 op naam van de referentiepersoon

-een niet-blanco uittreksel uit het strafregister dd. 31/03/2022 op naam van de betrokkene met volgende straf: op datum van 07/04/2021 Politierechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen

- "Het niet respecteren van de gebruiksvoorwaarden van het voorlopig rijbewijs / scholingsbewijs (2) — geldboete 50,00 EUR (x8 = 400,00 EUR) - (vervangend rijverbod) met uitstel 3 jaren voor 25,00 EUR (x8 = 200 EUR)"

Onze dienst ontving op 31/03/2022 een niet-blanco uittreksel uit het strafregister op naam van de betrokkene. Hierin werd melding gemaakt van een veroordeling door de Politierechtbank Antwerpen dd.07/04/2021.

Daarnaast stelt onze dienst op basis van het administratief dossier vast dat er tot op heden door de politie volgende processen-verbaal op naam van de betrokkene werden opgesteld:

AN.60.LB/13238719 Dugs /bezit

AN. 10.L5/00200820 Criminele organisatie

AN.62.LB/04388720 Bijz. wet: volksgezondheid

AN.62.LB/04004120 Bijz. wet: volksgezondheid

AN.62.LB/03838620 Bijz. wet: volksgezondheid

AN .43. LB/12158924 Opzettelijke slagen en/of verwondingen

Om deze redenen startte onze dienst op 26/01/2023 een onderzoek in de vorm van een hoorrecht, waarbij aan betrokkene werd meegedeeld dat er een onderzoek werd opgestart naar de mogelijke beëindiging van zijn machtiging tot verblijf. Meer specifiek bevatte onze instructie de volgende informatie: "In artikel 21 van de wet van 15/12/1980 staat het volgende: De minister of zijn gemachtigde kan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, beëindigen en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Verder bevatte dit hoorrecht ook onderstaande informatie: "In het kader van een onderzoek van uw dossier en in het bijzonder op basis van artikel 23 §2 van de wet van 15/12/1980 waarin staat: "Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familielieden", staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht.

Deze instructie werd aangetekend verstuurd naar betrokkene op 08/05/2023.

In navolging van onze instructie dd. 26/01/2023, heeft onze dienst volgende stukken ontvangen op 06/07/2023:

-verklaringen van de familieleden, kennissen en van de betrokkene zelf dd. 02/03/2023, dd. 03/03/2023 en dd. 05/03/2023

Tot op heden hebben wij in het kader van dit lopend onderzoek geen andere documenten ontvangen.

In 2019 werd op naam van de betrokkene een proces-verbaal opgesteld voor feiten inzake drugsbezit. De zaak werd afgehandeld via een Praetoriaanse probatie.

In 2020 kwam de betrokkene maar liefst drie keer in aanraking kwam met de politiediensten wegens het niet naleven van de coronamaatregelen.

Op 07/04/2021 werd de betrokkene bij verstek veroordeeld door de politierechtbank van Antwerpen wegens het niet respecteren van de gebruiksvoorwaarden van het voorlopig rijbewijs / scholingsbewijs (2). De opgelegde straf bestond uit een geldboete 50,00 EUR (x8 = 400,00 EUR), alsook een vervangend rijverbod met uitstel van drie jaar voor een bedrag van 25,00 EUR (x8 = 200,00 EUR).

Het bleef niet bij bij één veroordeling. Op 21/12/2023 werd in een vonnis vastgesteld dat de hij betrokken was bij en deel uitmaakte van een criminele organisatie. Hij werd schuldig bevonden aan poging tot oplichting, meer specifiek oplichting bij het rij-examen. Volgens het vonnis sprak hij mensen aan die de Nederlandse taal niet machtig waren, om hen voor te stellen hen te helpen bij het verkrijgen van een rijbewijs, tegen betaling van een aanzienlijk bedrag (variërend tussen 1000 en 1500 euro). Hierbij werden "bluetooth oortjes" verstrekt om de antwoorden door te spelen. Volgens een vonnis werd er ook "een camera aangebracht in plaats van een knoop op zijn hemd, gericht op het computerscherm. Vervolgens kreeg hij via het oortje te horen welk antwoord hij moest invullen." Om deze feiten te onderzoeken werd de betrokkene verhoord op 30/08/2021. Merk op: 2021 was hij amper een aantal maanden voor dit verhoor al veroordeeld door de Politierechtbank wegens het niet naleven van de gebruiksvoorwaarden van het voorlopig rijbewijs/scholingsbewijs. Tijdens zijn verhoor dd. 30/08/2021 verklaarde hij dat hij aanvankelijk niet op de hoogte was van dergelijke praktijken en dat hij zelf slachtoffer zou zijn geweest. Iemand zou hem benaderd

hebben in het park en had hem gevraagd of hij een rijbewijs nodig had.. In het vonnis staat echter duidelijk dat betrokkene wel degelijk wordt schuldig bevonden aan betrokkenheid bij een criminele organisatie. Het feit dat hij bewust deel uitmaakte van een bende waarin men volgens het strafdossier 'ieder zijn duidelijk voorbereide rot en taak had' om mensen bewust te laten slagen voor hun rijexamen. Verder wordt in het vonnis gesteld: "De feiten zijn bijzonder ernstig. De beklaagden fraudeerden bij het afleggen van het theoretisch rijexamen. Indien zij in hun opzet geslaagd waren, zou iemand met onvoldoende basiskennis zich in het verkeer hebben begeven. Het toelaten van zo'n persoon in het verkeer is niet alleen een gevaar voor zichzelf, maar ook voor andere weggebruikers. De feiten tonen een gevaarlijke, criminele ingesteldheid. De beklaagden waren enkel uit op snel en gemakkelijk geldgewin en maakten misbruik van de precaire situatie van sommige mensen, die door de taalbarrière moeite hadden met het afleggen van het theoretisch rijexamen. De rechtbank oordeelde dat de betrokkene zelf als dader of mededader had gefunctioneerd in deze feiten. Dit wijst op een ernstige schending van de openbare orde, aangezien mensen die de verkeersregels niet kennen een gevaar vormen voor zowel zichzelf als voor andere weggebruikers. Voor deze feiten werd hij veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden. Daarnaast werd hem een geldboete van 8.000,00 EUR opgelegd, bestaande uit een basisboete van 1.000,00 EUR, verhoogd met 70 opdecimen. Bij niet-betaling binnen de wettelijke termijn wordt de boete vervangen door een gevangenisstraf van 90 dagen. " Uit het persoonlijk gedrag van betrokkene blijkt een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. De Dienst Vreemdelingenzaken schaarft zich dan volledig achter het oordeel van de rechtbank. De algemene veiligheid van burgers wordt zo onmiskenbaar in gevaar gebracht. Ze tonen ook zijn gebrek aan respect voor de regels van de maatschappij waarin hij leeft. Het is treffend dat betrokkene duidelijk een aandeel had inzake frauderen bij rij-examens terwijl hij in 2021 al door de Politie rechtbank werd veroordeeld voor het niet respecteren van de gebruiksvoorwaarden van het voorlopig rijbewijs. Blijkbaar is de uitspraak van de Politie rechtbank niet bij hem doorgesijpeld, wat aantoont dat betrokkene niet terugdeinst om te volharden in zijn lakend gedrag inzake verkeersveiligheid. Verkeersveiligheid en bij uitbreiding de fysieke veiligheid op de weg van de burgers in het Rijk is blijkbaar ondergeschikt aan zijn eigen persoonlijke belangen. Tegen zijn veroordeling van 2023 beslissing tekende betrokkene op 06/03/2024 hoger beroep aan. In het arrest van het Hof Beroep dd. 27/03/2025 lezen wij dat zijn raadsman ter terechtzitting afstand deed van de grief inzake de schuld en oordeelde het Hof van Beroep het volgende: staat de schuld van de beklaagde aan de bewezen verklaarde feiten van de tenlastelegging B en D.I vast, zoals door de eerste rechter beslist, evenals de veroordeling tot betaling van de forfaitaire vergoeding voor de beheerkosten van de strafrechtsbedeling (58,24 EUR) en de kosten van de strafvordering voor de eerste rechter. Ook al wordt zijn oorspronkelijke opgelegde gevangenisstraf van 18 maanden vervangen door een werkstraf van 120 uur en een geldboete van 8.000,00 euro: het blijft een feit dat betrokkene daadwerkelijk schuldig wordt geacht aan de hierboven vernoemde feiten. Bij niet-betaling binnen de in artikel 40 van het Strafwetboek bepaalde termijn, wordt deze boete vervangen door een gevangenisstraf van 90 dagen. Daarnaast bepaalt het arrest dat, in geval van niet-naleving van de werkstraf, een vervangende gevangenisstraf van 15 maanden zal worden opgelegd. Wij concluderen dat de betrokkene nog niet naar de gevangenis hoeft zolang hij zijn werkstraf correct uitvoert en de opgelegde boete betaalt. Of hij effectief deze werkstraf is aan het uitvoeren en/of de boete heeft betaald, is voor onze dienst op basis van de informatie in het administratief dossier echter niet duidelijk. Ondanks zijn hoger beroep en de oplegging van de werkstraf, blijkt uit de vonnissen dat de feiten bewezen zijn en zijn schuld vaststaat.

In 2024, dus amper één jaar na zijn veroordeling eind 2023 en tijdens zijn lopende procedure tot hoger beroep, werd op naam van de betrokkene een wederom proces-verbaal opgesteld wegens opzettelijke slagen en/of verwondingen. Dit dossier werd wederom net zoals in 2020 geklasseerd onder de vorm van een Praetoriaanse probatie. Op basis van de voor onze dienst beschikbare informatie is het onduidelijk wat de concrete voorwaarden inhouden. Het is eveneens onduidelijk of betrokkene deze effectief naleeft en/of überhaupt de intentie heeft om dat te doen. In dat kader werd hij dus duidelijk formeel gewaarschuwd: ook al wordt hij — voorlopig- niet vervolgd, de feitelijke vaststellingen blijven echter ongewijzigd. Het Parket erkent daarmee impliciet dat er aanwijzingen zijn van een strafbaar feit, ook al werd beslist de zaak op dat moment niet verder te behandelen. Bovendien is deze vorm van seponering niet bindend: vervolging blijft mogelijk, zelfs wanneer de opgelegde voorwaarden correct worden nageleefd. Deze probatie toont aan dat betrokkene zeer recent opnieuw in aanraking is gekomen met de politiediensten en het gerecht. Het is trouwens niet zijn eerste Praetoriaanse probatie. Dat gegeven kunnen wij niet beschouwen als bewijs van oprecht spijtbefes over eerdere veroordelingen, noch als indicatie dat hij zijn leven fundamenteel heeft bijgestuurd, wel integendeel. De hierboven vermelde reeks proces-verbalen en veroordelingen vormen een onmiskenbaar bewijs dat de betrokkene vrijwel onmiddellijk na zijn aankomst in het Rijk — hoewel hij pas sinds 14 maart 2017 in België verblijft — al sinds 2019 en tot op heden gekend is bij het gerecht en sindsdien herhaaldelijk in contact is gekomen met de politiediensten. Dit heeft geleid tot meerdere veroordelingen en een strafblad als gevolg. Bovendien blijkt uit zijn gedrag dat hij geen bereidheid toont om de wetten, verplichtingen en waarden van België na te leven. Het aantal inbreuken op de openbare orde, inclusief de recentste in 2024, en de herhaalde veroordelingen benadrukken de ernst van zijn situatie. Gezien de aard, de ernst en het recente karakter van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Naast

voldoende ernstig en werkelijk dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). In 2024 werd opnieuw een proces-verbaal opgesteld voor opzettelijke slagen en verwondingen, wat uitmondde in een praetoriaanse probatie. Het herhaaldelijk plegen van feiten die de openbare orde verstoren over meerdere jaren wijst op een patroon van recidive. Betrokkene vormt een aanhoudend gevaar voor de samenleving. Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Zijn gedrag staat haaks op wat men van een verantwoordelijke burger mag verwachten. Gezien het structurele karakter van zijn gedragingen, het recente feiten en het ontbreken van berouw kan geconcludeerd worden dat er een reëel risico bestaat op nieuwe strafbare feiten. Betrokkene deinst er na twee veroordelingen klaarblijkelijk niet voor terug om wederom recent gedragingen te stellen waartegen de maatschappij moet tegen beschermd worden. Het feit dat het meest recente pv niet tot een veroordeling heeft geleid, trekt geen streep door onze conclusie. Dit past binnen een patroon dat al zichtbaar was in de periode van 2018 tot 2020: ook al oordeelde het Parket in sommige gevallen dat het dossier werd geseponeerd wegens loutere opportuniteitsredenen, verhindert dit onze dienst niet om reeds maatregelen te nemen op verblijfsrechtelijk vlak, zelfs inzake zaken die door het parket geseponeerd werden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Met andere woorden, de afwezigheid van een veroordeling of vervolging op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing staat de beoordeling dat de verzoekende partij de openbare orde heeft geschaad niet in de weg. In het kader van de openbare orde is het recente karakter van deze feiten en zijn persoonlijk lakend gedrag dan ook een wezenlijk en zwaarwegend element, want betrokkene was door zijn hoorrecht wel degelijk op de hoogte dat wij een onderzoek voerden om een einde te stellen aan zijn verblijf o.w.v. elementen van openbare orde. Ook dit bewustzijn heeft hem klaarblijkelijk er niet van weerhouden om zich daadwerkelijk te herpakken of tot inkeer te komen. Een einde stellen aan zijn verblijf lijkt onze dienst dus noodzakelijk.

Het verblijfsrecht van betrokkene dient beëindigd te worden op basis van artikel 21 van de wet van 15/12/1980. Dit stelt dat het verblijf van een vreemdeling die voor beperkte duur tot verblijf is gemachtigd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid kan worden beëindigd. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst. Dit is hier wel degelijk het geval. We besluiten dan ook dat hij een gevaar blijft betekenen voor de openbare orde.

Betrokkene kreeg zijn verblijfsmachtiging op basis van gezinshereniging, maar dient ontegensprekelijk de Belgische vreemdelingenwetgeving en bepalingen rond openbare orde na te leven. Het feit dat betrokkene gedrag stelde -en blééf stellen- dat een gevaar is en blijft voor de Belgische nationale veiligheid en openbare orde, kan onze dienst bijgevolg niet als reden aanvaarden om hem verder nog te kunnen machtigen tot verblijf.

Op 06/07/2023 heeft de betrokkene vier verklaringen voorgelegd, opgesteld op zijn eigen naam, alsook op naam van de heren G. K. (...) dd. 02/03/2023 en A. N. (...) dd. 03/03/2023 en van mevrouw B. N. (...) dd. 10/04/2023. In de verklaring van mnr. A. N. (...) wordt gesteld dat betrokkene zowel zijn neefje als zijn schoonbroer is. Hij omschrijft betrokkene als een "lieve en heel aardige jonge man die heel zelfzeker is." Er wordt verder vermeld dat ze samen naar school gingen met de tram of de fiets, dat hij steeds op tijd was en reeds zijn rijbewijs behaalde. De tweede verklaring, van G. K. (...), omschrijft hem als een verantwoordelijke, hulpvaardige en rechtvaardige persoon die zijn kennis graag deelt. Er wordt benadrukt dat hij altijd bereid is anderen te helpen, een kalme persoonlijkheid heeft, en zoekt naar vreedzame oplossingen bij problemen. Ook wordt gesteld dat hij veel heeft bereikt door zijn doorzettingsvermogen, leerde o.a. Nederlands en deed in 2021 professionele ervaring op in een schoonmaakbedrijf. Volgens deze verklaring is hij "een harde werker en een eerlijk persoon die zijn grenzen en verantwoordelijkheden kent."

Met betrekking tot zijn sociale en culturele integratie in het Rijk stellen wij vast dat hij volgende stukken voorlegde: attesten van het OCMW op naam van zijn moeder en loonfiches op naam van de referentiepersoon. De documenten tonen aan dat de betrokkens moeder geen OCMW-steun ontving en de loonfiches op de naam van de referentiepersoon bevestigen zijn tewerkstelling. Deze stukken kunnen echter geen afbreuk doen aan onze conclusie met betrekking tot de bedreiging voor de openbare orde, noch vormen zij bewijs van een bijzondere integratie. Er wordt aangehaald dat hij intussen Nederlands leerde. Het loutere feit dat iemand Nederlands kent, is geen bewijs niet dat betrokkene op een bijzondere manier is geïntegreerd in de Belgische maatschappij, noch dat hij aanzienlijke inspanningen heeft geleverd om zich hier te integreren. Deze stukken kunnen ons ook geen bijkomende info geven over zijn mogelijke economische situatie daar de stukken handelen over de ontbkende OCMW-steun van zijn moeder en de destijdse tewerkstelling van zijn vader. Zijn echtgenote schrijft in haar verklaring dat hij z'n best doet om werk te zoeken maar dat dat moeilijk gaat omdat hij geen verblijfskaart heeft. Dit is geen echter geen reden om hem verder te machtigen tot verblijf. Zelfs het overzicht van de tewerkstelling van zijn echtgenote dat in het administratief dossier zit door een reeds geweigerde aanvraag o.b.v. art.40ter vw, kan geen afbreuk doen aan onze beslissing.

In zijn eigen schrijven van 07/2023 aan onze dienst zegt betrokkene: "Wat heb ik zo gedaan dat ik geen kaart krijg wat is mijn fout." Verder schrijft hij: "Vroeger ben ik vaak door de politie meegenomen, omdat ze me vragen stelden over dingen waar ik niets mee te maken had, en daarna mocht ik telkens terug naar huis." Dit

geeft aan dat hij niet volledig begrijpt wat hij heeft gedaan tegen de openbare orde en zijn daden bagatelliseert. Spijtbesef valt hierin nergens te bespeuren. Zijn verklaring werd aan onze diensten overgemaakt na onze instructie in de vorm van een hoorrecht d.d. 26/01/2023. Omdat hij zijn verklaring na onze instructie heeft overgemaakt, wordt geacht dat hij inmiddels op de hoogte is van het doel van dit onderzoek. Ook lezen wij nergens in het dossier dat hij sindsdien zijn leven een positieve wending gaf. Hij gooit spreekwoordelijk zijn handen in de lucht door te stellen "wat heb ik zo gedaan dat ik geen kaart krijg", en vraagt letterlijk aan onze dienst "wat zijn fout is". Deze vraag is des te opmerkelijker, aangezien hij zich op moment van zijn motivatiebrief (begin 2023) toch al bewust zou moeten zijn van zijn eerste veroordeling en de destijds meerdere aanrakingen met de politiediensten. Onze dienst kan zijn redenering dan ook niet volgen, des te meer omdat hij eind 2023 dan ook effectief wordt veroordeeld voor poging tot oplichting en betrokkenheid/ deel uitmaken van een criminele organisatie. De bewering dat hij telkens naar huis mocht na politieverhoor 'omdat ze hem vragen stelde waarmee hij niets te maken had is dan ook volledig onjuist: betrokkene had op moment van zijn motivatiebrief al 1 effectieve veroordeling en een Praetoriaanse probatie op zak.

In de verklaringen van zowel de schoonbroer alsook mnr. G. K. (...) wordt vermeld dat betrokkene zijn broer heeft verloren, wat voor hem een bijzonder moeilijke periode betekende. Tegelijkertijd wordt door deze personen benadrukt dat de schoonbroer dat hij, ondanks zijn jonge leeftijd, op een volwassen en beheerste manier met dit verlies is omgegaan. De dood van zijn broer wordt hierin omschreven als het gevolg van "ongelukkige omstandigheden". Onze dienst beweert niet dat een overlijden van een broer geen impact kan hebben op de gezins- en familieleden. Op 15/06/2021 werd echter een document van de Staatsveiligheid, gedateerd op 24/04/2021, aan het administratief dossier toegevoegd. Dit document bevat informatie over de moord op N.K. (...) I., de broer van betrokkene. Hieruit blijkt dat de broer betrokken was bij concurrerende Afghaanse smokkelnetwerken, wat een ander licht werpt op de omstandigheden van zijn overlijden. De verklaringen dat zijn broer simpelweg in "ongelukkige omstandigheden" dekt niet de werkelijke lading. Volgens de nota van Staatsveiligheid had de familie van betrokkene uitdrukkelijk aan de Afghaanse diaspora gevraagd om zelfs geen berichten te verspreiden van zijn dood, "opdat het smokkelnetwerk niet de aandacht van veiligheidsdiensten zou trekken. De familie vreesde eveneens een aanzienlijk inkomstenverlies uit activiteiten die voortspruiten uit het smokkelnetwerk. Hierdoor volgde een zekere vorm van censuur op sociale media, wat atypisch is voor de Afghaanse diaspora i.h.k.v. een overlijden / moord." Daarbij wordt verzwegen dat zijn dood het gevolg was van een afrekening binnen het criminele milieu. In zijn eigen verklaring schrijft betrokkene het volgende: "2 jaar geleden is mijn broer I.N. (...) gestorven. De mens die mijn broer dood heeft gemaakt waarom die loopt rond, die moet toch ook naar zijn land waarom sturen jullie die niet die heeft toch een groot fout gedaan. Ik zeg dit allemaal om te zeggen wat ik heb zo groot gedaan dat ik terug moet naar Afghanistan." Met deze vergelijking plaatst betrokkene zijn eigen daden tegenover die van de moordenaar van zijn broer. Hij suggereert dat wat hij zelf heeft gedaan veel minder ernstig is dan moord, en dus geen reden zou mogen zijn voor een negatieve beoordeling. Hoewel moord inderdaad een bijzonder ernstige aantasting van de openbare orde vormt en wij betrokkene absoluut niet beschuldigen van moord, beperkt onze dienst zich in deze procedure tot het dossier van betrokkene. Onze dienst blijft wel degelijk gemachtigd om een einde te stellen op basis van zijn tijdelijk verblijf op basis van openbare orde. Het is daarbij van belang te onderstrepen dat hij voor zijn eigen gepleegde strafrechtelijke feiten nog altijd verblijfsrechtelijke gevolgen kan ondervinden. Deelname aan criminele activiteiten, verschillende veroordelingen en herhaaldelijke—waarvan één nog zeer recent- processen-verbaal brengen onvermijdelijk gevolgen met zich mee.

Er bestaat een duidelijke discrepantie tussen de voorgelegde getuigenissen van personen uit zijn omgeving en de concrete gedragingen waarvoor die werden vastgesteld, gewaarschuwd en veroordeeld. Deze gedragingen getuigen niet van sociale betrokkenheid of culturele integratie. Het feit dat betrokkene in België wordt omringd door zijn gezin, familie en deze personen doet niets af aan de ernst van de gepleegde feiten en de proces-verbalen die zich in de loop der jaren hebben opgestapeld. Deze misdragingen blijven maatschappelijk schadelijk. Deze personen hebben hem er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen. Dit is fundamenteel tegenstrijdig: hoewel betrokkene in de dagelijkse omgang door deze personen mogelijk als een aardig en kalm persoon wordt ervaren, blijkt uit zijn keuzes dat hij handelt op een wijze die intrinsiek asociaal is en zelfs schadelijk voor de samenleving. Deze brieven/verklaringen doen geen afbreuk aan onze conclusie dat er sprake is van een bedreiging voor de openbare orde. Evenmin vormen zij overtuigend bewijs van een bijzondere integratie in de Belgische samenleving. Ze tonen niet aan dat betrokkene zich op een uitzonderlijke wijze heeft ingespannen om zich te integreren, noch dat hij wezenlijke stappen heeft ondernomen die verder gaan dan de minimale verwachtingen. Wat betreft de bewering rond zijn naar verluidt kalme persoonlijkheid vreedzaam karakter: het recente proces-verbaal van opzettelijke slagen en verwondingen met Praetoriaanse probatie spreekt dit tegen. De subjectieve verklaringen van derden en van betrokkene zelf staan in schril contrast met de objectieve vaststellingen door politie en gerecht. Hieruit blijkt dat betrokkene zijn verantwoordelijkheid niet genomen heeft en zich niet heeft aangepast aan de regels van de Belgische samenleving, integendeel — hij bracht die meerdere keren in gevaar.

Wat betreft de gezinssituatie van betrokkene: in haar verklaring van zijn echtgenote lezen wij een aantal zaken. Zij stelt dat betrokkene " heel aardig en een goed mens is, altijd bereid om voor anderen klaar te staan. In de twee jaar dat ik met hem samen ben, heb ik hem nooit iets verkeerd zien doen." Ze voegt eraan

toe dat hij "vroeger een paar keer door de politie is meegenomen, maar dat hij daar niets mee te maken had en telkens weer werd vrijgelaten." De verklaring van zijn echtgenote dateert echter van 2023. Deze verklaring staat echter in contrast met de objectieve vaststellingen van voor 2023. Sinds 2019 kwam betrokkene herhaaldelijk in aanraking met de politie, werd hij strafrechtelijk veroordeeld en beschikt hij over een strafblad en werd hij in totaal onmiskenbaar 2 keer veroordeeld. Zelfs vorig jaar kwam hij opnieuw in aanraking met de politiediensten en het Parket wegens opzettelijke slagen en verwondingen. Het beeld dat zij schetst van betrokkene werd duidelijk doorprikt door zijn eigen gedragingen. Haar verklaring komt dus niet overeen met de feitelijke situatie, aangezien de strafbare feiten duidelijk aantoonbaar zijn en betrokkene na haar verklaring recent en opnieuw in conflict kwam met de openbare orde. Betrokkene woont sinds 27/09/2021 samen met zijn partner, die later zijn echtgenote werd. Tijdens de periode waarin hij verschillende feiten pleegde en werd veroordeeld, leefden zij samen. Op basis hiervan acht onze dienst de verklaring van zijn echtgenote, waarin zij stelt dat ze in twee jaar tijd "niets slechts heeft gezien", als een aanwijzing dat zij bewust of onbewust bepaalde feiten negeert. Dit is opmerkelijk, aangezien de feiten waarvoor betrokkene werd veroordeeld plaatsvonden tussen 3 december 2019 en 22 oktober 2021. Zo werd hij op 7 april 2021 door de politie veroordeeld wegens het niet naleven van de voorwaarden van een voorlopig rijbewijs of scholingsbewijs. Later volgde een veroordeling wegens deelname aan een criminele organisatie en poging tot oplichting, bevestigd in een vonnis van augustus 2021. Het mag worden aangenomen dat zijn echtgenote ten minste op de hoogte was van deze laatste feiten. Indien zij daarentegen werkelijk echt niet op de hoogte was van deze feiten op het moment dat zij haar verklaring opstelde, is dat minstens even verontrustend! Dit zou namelijk betekenen dat betrokkene erin slaagt zijn omgeving te overtuigen van zijn zogenaamd onschuldige karakter, terwijl hij in werkelijkheid wel degelijk ernstige strafbare feiten heeft gepleegd. Dit vermogen om zich anders voor te doen dan hij is, maakt deel uit van zijn persoonlijk gedrag. Ook daarin schuilt een risico voor de samenleving. Uit de verklaring en het administratief dossier blijkt dat betrokkene en zijn echtgenote een kind hebben, namelijk N., M. (...), geboren op (...)2022. In de verklaring van zijn echtgenote staat onder meer het volgende: "jullie zeggen dat mijn man terug naar zijn land moet als mijn man terug naar zijn land gaat wat ga ik en mijn kindje doen ik kan niet zonder W. (...). In Afghanistan is het heel moeilijk ik wil niet dat mijn kindje daar op groeid daarom ben ik ook hier ik was ook heel klein toen ik naar België kwam omdat het daar zo moeilijk was. Mijn kindje is hier geboren en ik wil dat hij hier veilig opgroeit en W. (...) wil dat ook. Wij als klein familie zijn heel gelukkig samen hier. Ik en mijn zoon heb nationaliteit Belg maar W. (...) heb dat niet ik zou ook heel graag hebben dat hij de nationaliteit Belg krijgt."

In betrokkenes eigen verklaring lezen wij dat hij (destijds) samenwoont met zijn familie, vrouw en zijn zoon: "In mijn land ik heb niemand mijn ouders zijn hier mijn familie is hier daar ik heb niemand. Als ik terug naar mijn land moet, wat moet dan mijn vrouw doen en mijn baby 9 maanden. En mijn ouders die houden zoveel van mij wat gaan die doen. In mijn land heb ik niemand geen huis niks." Volgens gegevens uit het Rijksregister woonde betrokkene tot 19 april 2024 samen met zijn ouders en broers. Hij huwde op 17 april 2023 met B.N.K. (...) en woont sinds september 2021 onafgebroken samen met zijn echtgenote en hun intussen +- 3- jarige kind M. (...). Wij stellen vast dat betrokkene inderdaad gehuwd is en dat hij met zijn echtgenote een gemeenschappelijk kind heeft, wat hier in wezen niet wordt ontkend. Hoewel zijn gezinsleven erkend wordt, rechtvaardigen de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten een inmenging in zijn privé- en gezinsleven. Het artikel 8 EVRM aan dat geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan is met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die hij kan doen gelden. Deze samenwoont met zijn vrouw en kind verleent hem geen automatisch recht op verblijf in België. Ook het feit dat hij véér zijn verhuis samenleefde met zijn ouders, broers en zus, die over een onbeperkt verblijfsrecht en/of de Belgische nationaliteit beschikken, geeft hem dat recht niet. Ongeacht met wie hij samenwoonde: beide gezinssituaties hebben hem er alleszins niet van weerhouden om strafbare feiten te plegen. Het samenwonen met zijn gezin verleent hem geen automatisch verblijfsrecht, en ontslaat hem evenmin van de verplichting om de Belgische wetgeving, in het bijzonder die met betrekking tot de openbare orde, te respecteren. Het EHRM beperkt het begrip "gezinsleven" in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. Deze uitspraken gaan volledig voorbij aan de feiten. Op het moment dat deze verklaringen werden afgelegd, had betrokkene reeds meerdere veroordelingen opgelopen. Er mag van een verantwoordelijke partner en vader verwacht worden dat hij zijn leven na dergelijke feiten omgooit, of zelfs op z'n minst spijt betuigt. Dat blijkt hier echter niet het geval. Zijn echtgenote schrijft in haar verklaring dat hij heel veel van zijn zoon houdt. Wij beweren niet dat betrokkene niet van zijn kind (noch van zijn echtgenote) zou houden. Wat echter verontrustend is, is dat hij in 2024 — als vader van een minderjarige zoon — opnieuw strafbare feiten heeft gepleegd. Noch in zijn eigen verklaring noch in die in het administratief dossier

lezen wij ook maar enige notie van oprecht spijtbesef. In plaats van actief bij te dragen aan de ontwikkeling van zijn gezin en de verantwoordelijkheid op te nemen, vormt zijn aanwezigheid eerder een belasting voor zijn partner en een negatief voorbeeld voor het jonge kind. Kennelijk woog zijn herhaaldelijk strafbaar gedrag zwaarder dan de verantwoordelijkheid die hij als partner, en later als echtgenoot en vader, had moeten opnemen. Op basis van de verklaringen van betrokkene en zijn echtgenote evenals de gegevens uit het dossier, blijkt niet dat zijn aanwezigheid op dit moment onontbeerlijk is binnen het gezin. De bewering van zijn vrouw en van betrokkene zelf blijven dan ook loutere blote beweringen. Er zijn geen aanwijzingen dat de fysieke aanwezigheid van betrokkene in België noodzakelijk is voor het verdere verblijf van zijn echtgenote en minderjarig kind, die beiden zelfs over de Belgische nationaliteit beschikken. Evenmin blijkt uit het dossier dat zijn echtgenote noch het kind — of zelfs in mindere mate — zelfstandig zou kunnen functioneren zonder zijn aanwezigheid. De voorgelegde documenten tonen dan ook niet aan dat betrokkene onmisbaar is voor het gezinsleven in België. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene wordt ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Gezien de reeds eerder vermelde overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van dewelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde (arrest 49.830, Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 22.04.2010). De bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Betrokkene heeft door zijn persoonlijk gedrag een aanslag gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht zich te beschermen. De bedreiging voor de openbare orde die van betrokkene uitgaat is zodanig dat zijn persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Zijn echtgenote en kind kunnen vrij het land in en uitreizen en kunnen, indien gewenst, hem zelfs voor korte tijd bezoeken in Afghanistan of in een ander land. Er zijn geen elementen voorgelegd die aantonen waarom dit niet mogelijk zou zijn. Ten overvloede stellen wij dat de beslissing niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Het gezin wordt dus niet uiteengerukt: mevrouw en het kind worden door deze beslissing niet gescheiden van betrokkene, noch van elkaar. Uit niets blijkt dat deze beslissing een wezenlijke impact zal hebben op de opvoedingssituatie. De referentiepersoon een internationale beschermingsstatus vooraleer hij de Belgische nationaliteit verkreeg. Betrokkene haalt in zijn eigen verklaring aan dat er enkel oorlog is in Afghanistan. Indien betrokkene van mening is dat hij ook recht zou kunnen hebben op internationale bescherming, staat het hem vrij om op basis daarvan een asielaanvraag in te dienen. Indien hij op een andere basis een machtiging tot verblijf wenst, dient hij de in de Vwet gestipuleerde afspraken te volgen.

Wat betreft de (mogelijke) banden met zijn ouders en siblings: het EHRM beperkt het begrip "gezinsleven" in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen. (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die betrokkene dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Onze dienst acht dit tussen betrokken en zijn vader (tevens de referentiepersoon), op basis van alle voorgelegde stukken en voor onze dienst beschikbare informatie, onvoldoende bewezen. Betrokkene brengt niets aan of verklaart zelf niets omtrent een mogelijke afhankelijkheidsrelatie. Bijgevolg is hier geen sprake van een beschermenswaardig gezinsleven nu geen bijkomende elementen van afhankelijkheid blijken in zijn relatie met deze familieleden die verder reiken dan de normale affectieve banden tussen meerderjarige familieleden. De contacten die u met de ouders en/of siblings mogelijks nog zou onderhouden, kunnen worden verdergezet via de moderne communicatiemiddelen of, gezien zij allen —m.u.v. de broer A.H. (...)°2004 en zijn moeder die een B-kaart heeft onder gezinshereniging die de Afghaanse nationaliteit bezitten- inmiddels de Belgische nationaliteit hebben- via korte bezoeken aan het land waar u zich zou vestigen. Onze dienst stelt eveneens een einde aan het verblijf van zijn vernoemde broer °2004. Uit niets blijkt dat zij bijv. niet samen kunnen reizen naar hun land van herkomst. In haar schrijven geeft zijn echtgenote aan dat hij in België zou moeten blijven omdat hij met zijn ouders, vrouw en kind in D. (...) verblijft, en dat hij in Afghanistan geen familie, kennissen of vrienden heeft. Zoals hierboven reeds besproken, woont betrokkene inmiddels niet langer samen met zijn ouders en siblings,

maar met zijn vrouw en kind. Zowel zijn broer I. (...) alsook zijn jongere broer M. (...), met wie hij hiervoor samenwoonde, zijn heden overleden. Onze dienst beweert niet dat deze overlijdens geen impact konden hebben op betrokkene. Ze trekken echter geen streep door onze conclusie inzake zijn gedragingen tegen de openbare orde, noch zijn ze een bewijs van bijkomende afhankelijkheid tegenover zijn andere gezinsleden met wie hij hiervoor samenwoonde. Zijn echtgenote schrijft dat ze wil dat hun kind en betrokkene hier veilig in België kunnen opgroeien, en dat ze heel graag wil dat ze de Belgische nationaliteit krijgen. Onze dienst stelt echter nergens dat de echtgenote of het kind verplicht moeten keren naar Afghanistan als gevolg van de beëindiging van het verblijf van betrokkene. Indien betrokkene alsnog het Rijk zou verlaten, zijn er geen aanwijzingen dat betrokkene en zijn echtgenote geen regeling zouden kunnen treffen om op afstand contact te onderhouden, noch dat communicatie via moderne middelen onmogelijk zou zijn. Zijn echtgenote kan hierin bovendien het kind hierin ondersteunen. Wat betreft de gevolgen van deze beslissing voor betrokkene en zijn familieleden, alsook de band met deze personen, stellen wij vast dat het gezin zonder zijn fysieke aanwezigheid kan blijven functioneren.

Betreffende zijn verblijf in het Rijk: betrokkene verblijft sinds maart 2017 in België. Betrokkene verbleef dus op basis van de beschikbare informatie +- 16 jaar in het thuisland, vermoedelijk +- 7 jaar in België. Echter, het relatief lange verblijf in België weegt niet op tegen zijn gedragingen die de openbare orde schenden en kan daarom beëindigd worden. Inzake de bindingen met zijn land van herkomst concluderen wij het volgende: wij achten het zeer waarschijnlijk dat hij in zijn herkomstland nog familie, vrienden of kennissen zou kunnen hebben. In hoeverre een gebrek aan culturele of sociale banden met het land van herkomst hem zou belemmeren om daar terug te keren, blijkt evenmin uit het dossier. Het administratief dossier biedt eveneens geen aanwijzingen dat betrokkene, vanwege een gebrek aan familiale, culturele of sociale banden met zijn land van herkomst, concreet belemmerd zou worden om terug te keren naar dat land. In reactie op het hoorrecht heeft betrokkene enkel loutere verklaringen overgemaakt waarin hij schrijft dat hij daar "niemand" meer heeft, echter zonder enig ondersteunend bewijs. Er werden dan ook geen documenten ingediend, noch werd informatie verstrekt die zijn beweringen onderbouwt. Evenmin heeft hij concrete bewijzen of informatie verstrekt waaruit blijkt dat het voor hem onmogelijk zou zijn om naar zijn land van herkomst terug te keren. Bovendien heeft hij zijn kindertijd en jeugd doorgebracht in het land van herkomst. Op basis van gebrek aan bewijs dat het tegendeel zou aantonen, gaan wij ervan uit dat hij nog steeds zijn moedertaal machtig is. Behalve de eerder genoemde blote beweringen van derden en zijn echtgenote zijn er geen stukken voorgelegd die zelfs met een begin van bewijs kunnen aantonen hij niet in zijn land van herkomst zou kunnen verblijven om daar het leven opnieuw op te nemen, noch dat hij daar voor zelfs een korte periode (om zich opnieuw te schikken naar onze in de wet gestipuleerde voorwaarden) tijdelijk kan verblijven. Gezien zijn lange levensloop in het land van herkomst acht onze dienst het niet onmogelijk dat hij aldaar het leven terug kan opbouwen, en/of zich daar voor een korte periode terug kan vestigen.

Hoe dan ook reikt hij zelf geen doorslaggevende elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met Afghanistan dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Wat betreft zijn leeftijd: betrokkene is heden een volwassen man van +- 24 jaar oud en is door zijn volwassen leeftijd capabel om elders zijn leven op te bouwen. Indien hij zich naar zijn land van herkomst begeeft, kan hij beroep doen op zijn professionele ervaring die hij hier heeft opgedaan. Wat betreft zijn medische situatie: medische elementen worden niet voorgelegd. Indien betrokkene dit wenste in te roepen, had hij dit op actieve wijze moeten toelichten/aantonen, wat hij naliet te doen. Uit niets blijkt dat betrokkene niet kan reizen.

Concluderend stellen wij dat het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd dient te worden op basis van artikel 21 van de Wet van 15/12/1980, dat bepaalt dat het verblijf van een vreemdeling die voor beperkte duur is gemachtigd, kan worden beëindigd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Vanwege de openbare orde en het persoonlijke gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst. Dit is hier dan ook het geval. Wij besluiten dan ook dat hij een blijvend gevaar vormt voor de openbare orde."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 20, 21, 23, 40, 40ter, 43, 44bis, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en

24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3, 5, 8.1, 9.1, 14.2 en 18.1 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij licht haar eerste en enig middel toe als volgt:

“Artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt: “(…)”

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt: “(…)”

Artikel 3 van dezelfde wet bepaalt: “(…)”

Uit de parlementaire voorbereidingen van de wet van 29.07.1991 blijkt dat met het begrip afdoende motivering bedoeld wordt dat o.m. de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

“Dat de omvang van de motivering afhankelijk is van het belang. dé aard en het voorwerp van de beslissing en van het belang dat men hecht aan de motivering en dat de uitdrukkelijke motivering bedoeld is als een substantiële vormvereiste “ (aldus Raad van State 30.06.1993 nr. 43556).

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980 vereist bovendien dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de overheid een afweging heeft gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven van de beslissing en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het leven van verzoeker en. bij uitbreiding, van zijn familie.

Verzoeker verblijft reeds geruimtijd op Belgisch grondgebied, zo blijkt uit het dossier.

Hij kwam als minderjarige naar België in 2017 en was toen 15 jaar oud. Het grote deel van de jaren die vorm geven aan iemand werden doorgebracht op het Belgisch grondgebied, met name van maart 2017 tot heden.

Verzoeker vormt gezin met mevrouw B.N.K. (...) met wie hij gehuwd is en met wie hij samenwoont en met wie hij het Belgisch kind M.N. (...), geboren (...)2022, heeft.

Verzoeker vormt een gezinscel samen met mevrouw B.N.K. (...) en het minderjarige kind M.N. (...) waarbij zij wederzijds de verantwoordelijkheid voor elkaar opnemen.

Zij staan in een wederzijdse afhankelijkheidsrelatie.

Verzoeker is kostwinner in het gezin. Mevrouw N.K. (...) staat in een afhankelijkheidsrelatie ten opzichte van verzoeker.

Het kind M. (...) staat in een afhankelijkheidsrelatie ten overstaan van zijn vader.

Op grond van zijn relatie met M.N. (...), die de Belgische nationaliteit heeft en een Belgische minderjarig kind is, heeft verzoeker een aanvraag ingediend op grond van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 op 30.01.2025.

Deze aanvraag is nog hangende.

Op grond van deze aanvraag werd aan verzoeker bijlage 19ter afgeleverd.

Verzoeker is bijgevolg een familielid van een Belg zodat hij niet valt onder de bepalingen van art. 20 e.v. van de wet van 15.12.1980.

Art. 20 van de wet van 15.12.1980 bepaalt:“(…)”

Aangezien verzoeker familielid is van een Belg. met name zijn Belgische echtgenote en een Belgisch kind heeft, valt hij niet onder de toepassing van art. 20 aangezien hij zich kan beroepen op de meer voordelige bepalingen van een internationaal verdrag.

Door een beslissing te nemen op grond van art. 21 van de wet van 15.12.1980 miskent de bestreden beslissing dat verzoeker ouder is van een Belgisch kind en als dusdanig beroep kan doen op de meer voordelige bepalingen van de Europese wetgeving.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met het feit dat aanvraag machtiging van verblijf als ouder van een Belgisch kind werd ingediend.

Zelfs indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel zou zijn dat verzoeker toch valt onder de bepalingen van art. 20 e.v., werd de bestreden beslissing op grond van art. 21 van de wet van 15.12.1980 genomen in strijd met het bepaalde in art. 23 van de wet van 15.12.1980 dat bepaalt als volgt:

Art. 23 van de wet van 15.12.1980: “(…)”

Dat de bestreden beslissing van oordeel is een einde te kunnen stellen aan het verblijf van verzoeker, echtgenoot van een Belgische onderdaan en vader van een Belgisch kind op grond van:

- enerzijds een veroordeling Politie rechtbank d.d. 07.04.2021 (niet naleven van de gebruiksvoorwaarden van het voorlopig rijbewijs/scholingsbewijs) waarvoor een geldboete werd opgelegd van 50 € waarvan de helft dan nog met uitstel gedurende een periode van drie jaar voor 25 €.

Dat dit een loutere verkeersovertreding betreft en bezwaarlijk kan beschouwd worden als een gevaar of inbreuk op de openbare orde.

- anderzijds de veroordeling door het Hof van Beroep van Antwerpen bij arrest van 27.03.2025 waarbij verzoeker veroordeeld werd tot een werkstraf van 120 uur en een geldboete van 8.000 €.

Dat in de bestreden beslissing opvallend veel aandacht wordt besteed aan het feit dat in het correctioneel vonnis aanvankelijk een effectieve gevangenisstraf van 18 maanden werd opgelegd.

Dat de bestreden beslissing geen melding maakt van het feit dat deze bestraffing werd opgelegd aangezien het vonnis geveld werd bij verstek en de eerste rechter, in tegenstelling tot het Hof van Beroep, bijgevolg geen kennis had van mogelijke elementen van verdediging en bijgevolg - zoals niet ongebruikelijk is in geval van verstek - zonder meer de vordering van het Openbaar Ministerie toekende.

Dat in graad van beroep een werkstraf werd opgelegd van 120 uur evenals een geldboete, juist mo mogelijkheid tot rehabilitatie van verzoeker.

Deze feiten vonden plaats in 2019, ondertussen dus meer dan 6 jaar geleden en dat dit een éénmalig feit betrof.

Verzoeker werd veroordeeld omdat hij optrad als tussenpersoon — éénmalig in december 2019 — waarbij gepoogd werd derden op een frauduleuze wijze een rijbewijs te laten halen.

Dat uit deze veroordeling voor feiten jaren geleden in 2019 geen werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden.

-Dat voor het overige verwezen wordt in de bestreden beslissing naar de processen-verbaal waaruit evenwel geen vervolging voortvloeide.

De feiten in 2019 betrekking zouden hebben op drugbezit, maar geen handel.

Andere pv's dateren van de Corona-periode, ondertussen meer dan 5 jaar geleden, zonder dat enige vervolging werd ingesteld die leidde tot enige veroordeling.

Het laatste proces-verbaal dateert van 2024 waarbij verzoeker laat opmerken dat hij bij deze feiten van oordeel is geen strafrechtelijke inbreuk begaan te hebben, wat blijkt uit de door hem neergelegde verklaring.

Door het Openbaar Ministerie werd geen vervolging ingesteld. De feiten werden geseponeerd.

Het vermoeden van onschuld blijft gelden.

De bestreden beslissing toont niet aan dat er een werkelijke actuele en voldoende ernstige bedreiging is die een fundamenteel belang van de samenleving schendt. Verzoeker vormt geen gevaar voor openbare orde of nationale veiligheid.

Veroordeling voorfeiten die intussen meer dan zes jaar geleden hebben plaatsgevonden, kunnen bezwaarlijk een actueel, ernstig en werkelijk gevaar aantonen of een gevaar betekenen voor openbare orde of nationale veiligheid.

Ook pv's zonderstrafrechtelijke veroordeling voldoen niet aan deze vereisten.

De bestreden beslissing schendt art. 8 EVRM en luidt als volgt:

Art. 8: "(...)"

Bij een beslissing tot beëindiging van verblijf dienen de zorgvuldigheids- en evenredigheidsplicht door verwerende partij in acht genomen te worden.

De zorgvuldigheidsplicht vereist dat bij de feitenvinding het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen en die dient dit proportioneel te doen. rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van art. 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken hebben met waarborgen en niet louter met goede wil of met praktische regelingen (EHRM 05.02.2002, Conka/België § 83) en anderzijds dat dit art. primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RVS 22.12.2010, nr. 2010).

Bijgevolg is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De toepassing van de Vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van art. 8 EVRM worden getoetst (cfr RVS 26 mei 2009 nr. 193522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de verdragsluitende staten. Bij het nemen van een verblijfs- of beëindigingsbeslissing moeten steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaalde persoon worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging wat in casu niet gebeurd is.

Verzoeker werd in het verleden toegelaten tot verblijf. Hij kwam als minderjarige naar België.

Hij was 15 jaar oud toen hij in België toekwam.

Hij heeft een belangrijk deel van zijn leven (iets meer dan 8 jaar) doorgebracht in België.

Hij heeft al zijn sociale belangen in België.

Zijn ouders, broers en zusters wonen in België.

Zijn vader Z.N.K. (...), rijksregisternummer (...), heeft de Belgische nationaliteit.

Zijn moeder N.N.K. (...), rijksregisternummer (...), heeft de Afghaanse nationaliteit. maar is gemachtigd tot onbeperkt verblijf in België.

Zijn zus U.N.K. (...) heeft de Belgische nationaliteit.

Zijn broer S.N.K. (...) heeft de Belgische nationaliteit.

Zijn broer M.N.K. (...) heeft de Afghaanse nationaliteit maar is gemachtigd tot onbeperkt verblijf.

A.N.K. (...) heeft de Afghaanse nationaliteit.

Zijn echtgenote heeft de Belgische nationaliteit en hij heeft een Belgisch kind geboren uit een Belgische ouder die de Belgische nationaliteit heeft : M.N. (...), kind dat nauwelijks drie jaar oud is.

Het privéleven van verzoeker bestaat dan ook uit de optelsom van alle banden die hij met de Belgische samenleving is aangegaan.

Dat art. 8 EVRM het recht beschermt om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en soms aspecten van de sociale identiteit van een persoon betreft, waarbij het EHRM stelt dat moet worden aanvaard dat het geheel van de sociale banden tussen de gevestigde vreemdelingen en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van art. 8 EVRM.

De beëindiging van het verblijf vormt dan ook een inmenging in zijn recht op eerbiediging van het privéleven. Gezien het door art. 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is, dient de inmenging in het openbaar gezag getoetst te worden voor zo ver zij bij de wet is voorzien. (legaliteit)

Ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van art. 8 EVRM vermelde legitieme doelen (legitimititeit) en voor zo ver zij noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit).

Kernvraag die zich dus stelt, is of de bestreden beslissing een inmenging vormt in het gezins-of privéleven van verzoekende partij en bij uitbreiding van zijn familieleden en/of bij het nemen van de bestreden beslissing alle relevante gegevens waarover verwerende partij beschikte op een zorgvuldige wijze heeft betrokken in de afweging tussen enerzijds het belang van verzoekende partij bij de uitoefening van zijn privé- en gezinsleven in het Rijk en bij uitbreiding van zijn familieleden enerzijds en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Er dient dus nagegaan te worden of de proportionaliteit in acht genomen is.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overweging van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, het EHRM een aantal meer specifieke criteria heeft geformuleerd die nationale overheden moeten leiden in het maken van een redelijke belangenafweging, met name de zogenaamde Boultif criteria (EHRM 02 augustus 2001, Boultif/Zwitserland, § 48).

Het betreft hier:

1. De aard en de ernst van het gepleegde misdrijf.

Betrokkene werd veroordeeld door de Politierechtbank wegens een politie-overtreding wat bezwaarlijk een ernstig misdrijf kan genoemd worden.

Er werden een aantal pv's opgesteld zonder dat dit evenwel tot vervolging leidde. De zaken werden geseponneerd.

Voor feiten gepleegd in 2019, met name fraude bij behalen van een rijbewijs, werd verzoeker bij verstek in graad van beroep veroordeeld tot een werkstraf van 120 uren en een geldboete van 8.000 €. Het betrof een éénmalige veroordeling correctioneel waarin de concrete rol van de heer N. K. (...) in het bewuste dossier eerder beperkt was (éénmalig feit in 2019). Hij heeft zijn schuld erkend in graad van beroep en hiervoor bestraffing opgelopen.

Dat hieruit evenwel niet kan afgeleid worden dat hij een gevaar zou vormen voor de openbare orde en/of veiligheid of een ernstige, werkelijke en actuele bedreiging zou vormen.

2. De duur van het verblijf in het gastland.

Verzoeker kwam als minderjarige naar België, liep hier school, verblijft thans meer dan 8 jaar op Belgisch grondgebied, jaren die sterk bepalend zijn voor zijn vorming.

Hij is hier thans werkzaam.

3. Het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode.

Er werden geen nieuwe vervolgingen ingesteld lastens verzoeker. De feiten waarvoor hij veroordeeld werd dateren de facto van 2019.

De voorgehouden inbreuken op de Corona-wetgeving leidden niet tot een vervolging.

Het proces-verbaal van 2024 werd geseponneerd en leidde niet tot enige vervolging. Uit de verklaring zoals afgelegd door de heer N.K. (...) blijkt diens betrokkenheid gering, zo niet onbestaande bij deze feiten.

Het vermoeden van onschuld geldt nu er geen veroordeling uitgesproken werd en er geen gerechtelijke toetsing was.

4. De nationaliteit van alle betrokkenen.

Rechtstreekse familieleden van de heer N.K. (...) o.m. zijn vader en sommige broers en zussen hebben de Belgische nationaliteit. Ook zijn moeder van Afghaanse nationaliteit verblijft reeds geruime tijd op Belgisch grondgebied.

Hij is gehuwd met een Belgische onderdaan, mevrouw B.N.K. (...) met wie hij een Belgisch kind heeft. M.N. (...), met wie hij samenwoont.

5. De gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk huwelijksleven.

De heer N.K. (...) woont reeds jaren samen met zijn echtgenote met wie hij reeds voorafgaand het huwelijk samenwoonde.

Uit hun huwelijk is een Belgisch kind geboren dat samen met zijn ouders gezinscel vormt en dat in een afhankelijkheidsrelatie verkeert ten opzichte van verzoeker. Hij woont samen met zijn echtgenote, is kostwinner in het gezin.

6. De vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband.

Zijn echtgenote had hier geen weet van. Het is naar aanleiding van de vervolging dat zij op de hoogte werd gesteld. Zij is thans wel op de hoogte van het aandeel van de heer N.K. (...) en ondersteunt hem in zijn rehabilitatie.

7. De vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd.

Uit het huwelijk van verzoeker met mevrouw B.N.K. (...) werd M.N. (...) geboren op (...)2022, thans bijna drie jaar oud, van Belgische nationaliteit.

8. De ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen.

Mevrouw B.N.K. (...) heeft de Belgische nationaliteit. Zij verblijft reeds van jonge leeftijd op Belgisch grondgebied.

In haar verklaring maakte mevrouw N.K. (...) het expliciet duidelijk dat zij onmogelijk naar Afghanistan terug mee kan gaan.

Zij zegt in haar verklaring:

“Jullie zeggen dat mijn man terug naar zijn land moet. Als mijn man terug naar zijn land gaat, wat ga ik en mijn kindje doen. Ik kan niet zonder W. (...). In Afghanistan is het heel moeilijk. Ik wil niet dat mijn kindje daar opgroeit, daarom ben ik ook hier. Ik was ook heel klein toen ik naar België kwam omdat het daar zo moeilijk was. Mijn kindje is hier geboren, ik wil dat het hier veilig opgroeit en W. (...) wil dat ook.

Wij als kleine familie zijn héél gelukkig hier. Ik en mijn zoon hebben de nationaliteit Belg. maar W. (...) heeft dat niet...

Dat zijn echtgenote geen band meer heeft met Afghanistan, het nog jonge kind al helemaal geen band heeft met Afghanistan.

Dat het bovendien gelet op de huidige politieke situatie in Afghanistan, nu de Taliban het regime overgenomen heeft. het voor mevrouw, die hier defacto in België opgegroeid is en de Belgische nationaliteit heeft, het nagenoeg onmogelijk is als de echtgenote van verzoekende partij hem te volgen naar Afghanistan waar de fundamentele rechten van vrouwen voortdurend met de voeten worden getreden (gebrekkige mobiliteit. Verplichte hoofddoek en meer, geen onderwijs en/of uitgangsmogelijkheden enz.).

De vrouwenrechten worden voortdurend geschonden in Afghanistan wat maakt dat zij als Belgische verplicht zou worden zich te onderwerpen aan de omstandigheden waarbij zij als vrouw slechts als tweederangsburger zou behandeld worden.

Naast bovenstaande criteria blijkt verder uit de uitspraak van het EHRM inzake Ünar (EHRM 18 oktober 2006. Üner/Nederland) dat naast de Boultif-criteria ook een belangenafweging moet betrokken worden:

9. Het belang en het welzijn van de kinderen. in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling.

Verzoeker vormt gezin met zijn Belgische echtgenote. B.N.K. (...) en hun minderjarig Belgisch kind geboren op Belgisch grondgebied, M.N. (...), die geen enkele binding heeft met Afghanistan.

Over de duurzaamheid en de stabiliteit van deze relatie bestaat geen betwisting. Er wordt dus erkend dat verzoeker met zijn echtgenote en hun kind een gezinscel vormt.

Deze zijn op elkaar aangewezen waardoor zij in een wederzijdse afhankelijkheids-situatie verkeren. Eén en ander geldt des te meer voor het minderjarige kind.

M.N. (...) is nauwelijks drie jaar oud. Het Belgisch kind van verzoeker heeft geen enkele band met het land van herkomst van verzoeker. Het loopt hier school.

Alle theoretische beschouwingen ten spijt in de bestreden beslissing houdt de beëindiging van verblijf een verregaande inbreuk in het privéleven van verzoeker omdat zijn familiale relaties en bij uitbreiding die van zijn echtgenote, mevrouw B.N.K. (...) en hun minderjarig kind, M.N. (...) die deel uitmaken van het gezin dat hierdoor geschaad wordt.

De beëindiging verblijf heeft tot gevolg dat het minderjarige kind verstoken blijft van het recht door beide ouders, zowel zijn vader als moeder, opgevoed te worden.

Dat deze beslissing op termijn noodzakelijk een verwijdering van de heer N.K. (...) beoogt op Belgisch grondgebied en indruist tegen het hoger belang van M.N. (...)

Dat een opvoedingstaak en de dagdagelijkse aanwezigheid van een ouder bij zijn minderjarig kind niet vervangen kan worden door contacten van op afstand of via moderne middelen.

De bestreden beslissing met miskennis van ontwikkelingspsychologie bij jonge kinderen, de fysieke aanwezigheid van ouders in het leven van hun kinderen om hen dagdagelijks bij te staan. niet alleen minimaliseert maar bovendien totaal ontkent.

Art. 22bis Gerechtelijk Wetboek bepaalt: “(…)”

Artikel 22 van de Grondwet luidt: “(…)”

Artikel 8 van het Kinderrechtenverdrag voorziet dat: “(…)”

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt: “(…)”

Artikel 5: “(…)”

Artikel 9.1 “(…)”

Artikel 14.2: “(…)”

Dat overeenkomstig het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 08.05.2018 in toepassing van art. 20 VWEU dient nagegaan te worden of er een zodanige afhankelijkheids-verhouding tussen verzoeker en

zijn kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht dient toegekend te worden dan wel behouden te blijven.

Dat de afhankelijkheidsrelatie van minderjarige kinderen met hun ouders met wie zij samenwonen en die de dagdagelijkse zorgtaken op zich nemen, wat in casu het geval is, verondersteld wordt aanwezig te zijn.

De afhankelijkheidsband waar het minderjarige Belgische kind bij betrokken is en dat de Belgische nationaliteit heeft. kan vastgesteld worden uit:

- de gezinsband : verzoeker woont samen met zijn minderjarig kind

- de rol van verzoeker als ouder die de wettelijke financiële en affectieve last van zijn kind op zich neemt en daarbij daadwerkelijk de zorg over het kind draagt. Waarbij rekening dient gehouden te worden met de eerbiediging van het gezinsleven zoals neergelegd in art. 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie samen gelezen met de verplichting tot inachtneming van art. 24 lid 2 van het in dit Handvest erkende hogere belang van het kind. Dat bijgevolg het hogere belang van M.N. (...) dient voorop te staan wel rekening houdend met alle omstandigheden, met name de leeftijd (nauwelijks 3 jaar), zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de affectieve relatie die hij met zijn vader heeft en het risico dat voor het evenwicht van de kinderen zou ontstaan wanneer deze gescheiden worden van de onderdaan die derdelander is.

Verzoeker duurzaam en stabiel altijd de zorg over zijn kind heeft waargenomen, met zijn minderjarig kind samenwoont.

Gelet op de tweederangs rol die vrouwen wordt toebedeeld in Afghanistan, los van een mogelijke gevaarlijke toestand, waarin zij zou verkeren bij een mogelijke terugkeer naar Afghanistan, aangezien zij te verwesterd is om zich nog cultureel te kunnen aanpassen, kan mevrouw B.N.K. (...) haar echtgenoot niet vervoegen naar Macedonië. Het kind zelf heeft geen enkele band met Afghanistan.

De rol van verzoeker als vader kan niet vervangen worden door de rol van de andere ouder, met name moeder. laat staan dat deze getransponeerd kunnen worden of volledig kunnen worden opgenomen door de ene dan wel de andere ouder. In het belang van M.N. (...) om evenwichtig te kunnen opgroeien. vereist dit de verdere aanwezigheid van zijn vader die complementair is aan de rol die zijn moeder vervult en die elk een eigen rol te vervullen hebben in de verdere opvoeding van hun kind.

Het belang van de kinderen wordt vooropgesteld zowel in art. 22 bis van de Grondwet. art. 8 EVRM als het Verdrag van de rechten van het kind.

Het belang van de niet scheiding van kinderen van hun ouders wordt ook bevestigd in de gezamenlijke generale commentaren inzake het Internationaal verdrag inzake de bescherming van de rechten van migrerende werknemers en hun gezinsleden en nummer 232017 van het Comité voor de Rechten van het Kind over de verplichting van de staten die partij zijn betreffende de mensenrechten van kinderen in context van internationale migratie in de landen van herkomst. doorreis, bestemming en terugkeer (zie punt E.I. niet scheiding 28 en 29).

Artikel 18.1 "(...)"

28 Het recht van migranten op de eenheid van het gezin kan de legitieme belangen van de Staten kruisen voor wat betreft beslissingen over de binnenkomst of het verblijf van niet-ingezetenen in hun territorium. Maar kinderen in de context van internationale migratie en hun gezin mogen niet onderworpen worden aan willekeurige of onwettige bemoeienis met hun privacy of gezinsleven. Een gezin scheiden door een gezinslid te deporteren of te verwijderen uit het territorium van een Staat die partij is, of anderszins een gezinslid binnenkomst of verblijf in het territorium te weigeren, kan neerkomen op een willekeurige of onwettige bemoeienis met het gezinsleven.

29 De commissies zijn van mening dat de breuk van de eenheid van het gezin door het deporteren van een of beide ouders vanwege een overtreding van immigratiewetten ter zake de binnenkomst of het verblijf buitenproportioneel is, omdat de opoffering inherent aan de restrictie van het gezinsleven en de impact op het leven en de ontwikkeling van het kind niet zwaarder wegen dan de voordelen van de gedwongen verwijdering van de ouder van het territorium vanwege een overtreding van een immigratiewet. Migrantenkinderen en hun gezinnen dienen ook beschermd te worden in die gevallen waarin deportaties willekeurige bemoeienissen zouden betekenen met het recht op een gezinsleven en een privéleven. De commissies bevelen aan dat Staten manieren aanbieden voor de regularisatie van de status van migranten die zich met hun kinderen in een irreguliere situatie bevinden, vooral wanneer een kind in het land van bestemming is geboren of een lange periode in dat land heeft geleefd, of wanneer een terugkeer naar het land van herkomst van de ouder tegen het belang van het kind zou ingaan. Ingeval de deportatie van de ouders gebaseerd is op strafbare feiten, dienen de rechten van hun kinderen, waaronder hun recht om hun belang vooropgesteld te hebben en hun recht om gehoord te worden en serieus genomen te worden, terwijl ook het beginsel van proportionaliteit en andere mensenrechtenbeginselen en -normen, in acht worden genomen.

(Gezamenlijk General Comment nr. 4 2014 van de Commissie voor de bescherming van de rechten van alle migrerende werknemers en hun gezinsleden en nr. 23 2017 van het Comité voor de Rechten van het kind over de verplichtingen van de staten die partij zijn en betreffende mensenrechten van kinderen in de context van internationale migratie in de landen van herkomst, doorreis, bestemming en terugkeer.)

Respect voor de rol van ouders Artikel 18 van het Verdrag bevestigt opnieuw dat ouders of wettelijke voogden de primaire verantwoordelijkheid dragen voor het bevorderen van de ontwikkeling en het welzijn van kinderen, met de belangen van het kind als hun primaire zorg (art. 18,1 en 27,2). Staten die partij zijn bij het

Verdrag dienen de vooraanstaande plaats van ouders, moeders en vaders, te respecteren. En ook hebben zij de verplichting de kinderen niet van hun ouders te scheiden, tenzij het in het belang van het kind is (art. 9). Jonge kinderen zijn vooral kwetsbaar voor nadelige gevolgen van scheidingen vanwege hun fysieke afhankelijkheid van en emotionele gehechtheid aan hun ouders/primaire verzorgers. Zij zijn ook minder in staat de omstandigheden te begrijpen van welke scheiding dan ook. (General Comment nr. 7 (2005)) Het belang van het minderjarig kind dat nochtans centraal zou moeten staan en de eerste leidraad zou moeten zijn bij het nemen van iedere beslissing, is niet zorgvuldig in overweging genomen in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing stelt een einde aan het verblijf van verzoeker als vader van zijn jonge kind en probeert dit te rechtvaardigen door de relativering van het belang van de aanwezigheid van verzoeker als ouder in het leven van zijn nog minderjarig kind. terwijl wetenschappelijk onderzoek juist dit belang van de aanwezigheid van vaders vanaf de geboorte in het leven van hun kinderen benadrukt omdat zij een complementaire rol spelen ten opzichte van moeders.

De bestreden beslissing erkent dat verzoekende partij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van art. 8 van het EVRM waarbij zich als kernvraag stelt of in de bestreden beslissing alle relevante gegevens door verwerende partij, waarover zij beschikte, op een zorgvuldige wijze heeft betrokken in de afweging tussen enerzijds het belang van verzoekende partij en de uitoefening van zijn privé- en gezinsleven in het Rijk en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. dient vastgesteld te worden dat in de beslissing in essentie op een zeer algemene wijze wordt gesteld dat de persoon en familiale belangen ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde en dat art. 8 van het EVRM dus niet van toepassing is.

De bestreden beslissing zonder meer gratis stelt dat betrokkene geen spijt zou hebben van zijn opgelopen veroordeling voor feiten gepleegd in 2019 waarvoor hij door het Hof van Beroep veroordeeld werd tot een werkstraf van 120 uren en dit terwijl verwerende partij wel op de hoogte was van het feit dat zijn schuld niet meer betwist werd voor het Hof van Beroep, wat wel degelijk wijst op een schuldbesef.

Bovendien al te eenvoudig gesteld wordt dat de aanwezigheid van verzoeker in zijn gezin om zijn rol als echtgenoot en vader op te kunnen nemen, geminimaliseerd wordt en er zonder meer van uit gegaan wordt dat er geen afhankelijkheidsrelatie zou bestaan terwijl deze, gelet op de samenwoning, wordt vermoed.

Dit weliswaar een weerlegbaar vermoeden is, maar in de bestreden beslissing dit vermoeden niet weerlegd wordt.

Er geen rekening gehouden is met de reeds lange duur van het verblijf van verzoeker in België en het feit dat zijn uitgebreide familie allemaal in België verblijven en hij geen banden meer heeft met Afghanistan.

Uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt bijgevolg waarom de persoonlijke belangen van verzoekende partij en bij uitbreiding van zijn echtgenote en minderjarig kind ondergeschikt wordt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Uit niets blijkt waarom zijn persoonlijke belangen niet kunnen doorwegen op de overwegingen van openbare orde.

Al helemaal kan de bestreden beslissing niet gevolgd worden waarin zij stelt dat:

“Uit niets blijkt dat deze beslissing een wezenlijke impact zal hebben op de opvoedingssituatie.”

Hoewel de finaliteit van deze beslissing een beëindiging verblijf beoogd waardoor verzoeker van zijn echtgenote en minderjarig kind gescheiden wordt.

De duur van het verblijf van verzoeker in België, de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van verzoeker met het gastland waar al zijn familieleden verblijven, het gebrek van overblijvende banden met het land van herkomst, factoren zijn die dienen mee te spelen in het kader van de afweging van het belang van het individu, factoren die in de bestreden beslissing allerminst op zorgvuldige wijze werden beoordeeld.

Er is dus met andere woorden geen daadwerkelijke faire balance toets gedaan waarbij alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De bestreden beslissing heeft enkel oog gehad voor het algemeen belang waarbij zij geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met de individuele familiale en persoonlijke belangen van verzoekende partij en bij uitbreiding van zijn echtgenote en minderjarig kind.

De vereiste belangenafweging ontbreekt in de bestreden beslissing. Deze is minstens niet afdoende. disproportioneel of onzorgvuldig gebeurd. waardoor niet voldaan is aan de zorgvuldigheidsplicht zoals wettelijk voorgeschreven.

De bestreden beslissing houdt een verkeerde beoordeling voor van de band van verzoeker met zijn land van oorsprong.

De motivering schendt art. 23 van de wet van 15.12.1980 en art. 8 EVRM.

Verzoeker heeft als kind Afghanistan verlaten. Hij heeft geen band meer met Afghanistan.

Bovendien is de situatie in Afghanistan sinds de overname door de Taliban alleen maar verslechterd en riskeert verzoeker, indien hij zou terug gestuurd worden wat uiteindelijk het finale doel is van de beslissing tot beëindiging van het verblijf, ook al is er op heden nog geen bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten. verregaande moeilijkheden in Afghanistan omdat hij ondertussen. mede door hier school te lopen enz, het Westerse ideeëngoed en de normen die gelden binnen de Westerse samenleving heeft eigen gemaakt.

Verzoeker benadrukt echter dat de situatie in Afghanistan nog steeds zeer onstabiel is.

De recente rapporten geven duidelijk aan dat het land zich in een overgangperiode bevindt en dat de situatie zeer onstabiel blijft (EASO COI Afghanistan januari 2022, p8-9). De verandering in conflictdynamiek zijn zeer recent, waardoor het onmogelijk is een prospectieve beoordeling te kunnen maken in het licht van artikel 3 EVRM.

Bovendien is er nog een actor van willekeurig geweld, namelijk ISKP. "Uit een verklaring van Deborah Lyons, hoofd van UNAMA, blijkt dat zij steeds actiever worden en terrein winnen in alle provincies." Het feit dat zij bovendien erin slagen aanslagen te plegen op de Taliban, doet ook twijfel ontstaan over het vermogen van de Taliban om de veiligheid in Afghanistan te handhaven (EASO COI Afghanistan januari 2022, p59). Dit laatste is een element waarmee rekening moet worden gehouden. het betreft de geografische omvang van de situatie (HvJ 17 februari 2009. C-465/07, Elgafaji §40).

Zij plegen aanslagen zonder rekening te houden met mogelijke burgerslachtoffers als collateral damage. Dit samen met hun opmars in Afghanistan, maakt dat verzoeker een voorwerp kan zijn van willekeurig geweld.

Bovendien moet op basis van de rechtspraak van het Hof van Justitie rekening worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker. (HvJ 17 februari 2009, C465/07, Elgafaji §39).

Verweerder stelt dat de algemene sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan voor veel Afghanen precair is maar dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat dergelijke situatie niet zonder meer onder de toepassing valt van artikel 3 EVRM. Wanneer zoals in onderhavig geval een sociaaleconomische of humanitaire situatie noch direct noch indirect wordt veroorzaakt door actoren in het land van terugkeer is het EHRM van oordeel dat verwijdering naar een dergelijk land slecht in uitzonderlijke gevallen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt, namelijk wanneer er dwingende humanitaire redenen zijn die een verwijdering in de weg staan (EHRM. 27 mei 2088 en EHRM 29 januari 2013).

Verzoeker merkt vooreerst op dat Afghanistan wordt geleid door een de-facto regering. De personen die benoemd werden voor de diverse regeringsposten zijn hoofdzakelijk geestelijken en religieuze geleerden. Weinig lijken echter een hogere, niet-religieuze opleiding te hebben genoten of bekwaamheden te bezitten die verband houden met de functie waarin zij werden aangesteld (EASO COI Afghanistan januari 2022, p15-18). Het blijkt ook dat geen enkel land het Islamic Emirate of Afghanistan erkend heeft (EASO COI Afghanistan januari 2022, p14).

Dit is terug te brengen naar de grootschalige mensenrechten schendingen door de Afghaanse de-facto regering. Op alle vlakken zijn de burgerlijke, politieke, economische, sociale en culturele rechten van de bevolking achteruitgegaan (A/HRC/49/24, p.12). Zo is er een acute segregatie tussen vrouwen en mannen. Dit heeft ook een invloed op het economische leven, doordat er zo sprake is van een braindrain. Vrouwen worden onttrokken uit de particuliere sector wat het economische leven hindert (UNDP: Afghanistan: socio-economic outlook 2021-2022, p.21).

Deze mensenrechtenschendingen hebben ook tot het gevolg dat de financiële steun vanuit het buitenland drastisch is terug gedrongen (UNDP: Afghanistan: socio-economic outlook 2021-2022, p.7). Deze schendingen voorkomen namelijk dat de Taliban erin slaagt overeenkomsten te sluiten om de economische en financiële crisis op te lossen, wat leidt tot een voedselcrisis." Daarnaast is de administratieve en technische capaciteit zeer beperkt. Meermaals kwamen er berichten over de onmogelijkheid van de Taliban om Afghanistan op een degelijke manier te besturen, waardoor de financiële en medische infrastructuur op instorten staat.

Er kan dus geconcludeerd worden dat de Afghaanse economie is ingestort en dat dit toe te wijzen is aan één actor: de de-facto regering. De instabiliteit veroorzaakt door de machtsovername door de Taliban, heeft een ontwrichtend effect op de Afghaanse economie.

Gelet op het voorgaande is er dus een voldoende vergelijkbare situatie als in Sufi en Elmi (EHRM28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufie en Elmi t. VK, §§282-283). De situatie is met name vergelijkbaar doordat:

- de de-facto regering niet als functionerende regering kan worden beschouwd, gelet op bovenstaande analyse

- de de-facto regering zelf verantwoordelijk is voor het gebrek aan internationale, humanitaire hulp

- Afghanistan is onder controle van (oud-)Taliban strijders, vergelijkbaar met de Islamitische opstandelingen die aan de macht waren in bovenstaand arrest in Somalië (EASO, 'COI Query on Afghanistan: Governance and state administration under the Taliban', 15 november2021, p. 6.)

Bijkomend wijst verzoeker er verder op dat hij reeds 9 jaar in België verblijft waardoor hij bij een terugkeer naar Afghanistan een bepaald risicoprofiel heeft nu de taliban dit als een ongelovig land beschouwt.

Zijn lange verblijf buiten Afghanistan, heeft ertoe geleid dat hij andere waarden en normen heeft ontwikkeld die niet meer in overeenstemming zijn te brengen met de huidige islamitische regels die de taliban oplegt.

In dit verband benadrukt verzoeker dat Afghaanse verzoekers die zich identificeren met Westerse waarden het doelwit zijn van ernstige daden van vervolging bij terugkeer naar Afghanistan omdat zij worden gezien als on-islamitisch, pro-regeringsgezind (regering van voor de machtswissel) of zelfs als spionnen.

De daden waaraan personen die onder dit profiel vallen kunnen worden blootgesteld, kunnen ,neerkomen op vervolging. onder meer geweld door de taliban, familieleden, conservatieve elementen in de samenleving en opstandelingen.

Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de Taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews. "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 51).

Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan.

evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat "oor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland"

- personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen.

Verzoeker toont dit aan door te wijzen op volgende elementen:

- Een verblijf van 9 jaar in België,
- Een Belgische schoolse opleiding.
- Relaties met Belgen, alcoholgebruik, dansmuziek...

Rekening houdend met zijn langdurige verblijf sinds jonge leeftijd (15 jaar bij aankomst in België), zijn huwelijk met een Belgische, zijn ouderschap van een Belgisch kind, zijn contacten met de Belgische samenleving waar hij het centrum van zijn belangen heeft en veel Belgische relaties heeft en waarvan hij de leefgewoonten heeft overgenomen, maken in het licht van de huidige Afghaanse context onder het Taliban regime dat verzoeker zal onderworpen worden aan mensonterende handelingen als hij zou terugkeren naar Afghanistan.

Verzoeker verwijst in die zin naar het arrest RvV 21 april 2023 nr. 287 923.

De bestreden beslissing schendt dan ook de aangehaalde wetsbepalingen en rechtsbeginselen en dient vernietigd te worden."

3.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het eerste en enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 40, 40ter, 43, 44bis en 74/13 van de Vreemdelingenwet schendt.

Bovendien heeft artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betrekking op verwijderingsbeslissingen terwijl de thans bestreden beslissing een beëindiging van het verblijf betreft.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De motieven in feite en in rechte, zoals weergegeven in punt 1. en die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, kunnen eenvoudig in deze beslissing worden gelezen. Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig, minstens toont de verzoekende partij, mede gelet op wat volgt, het tegendeel niet aan. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt

Een schending van de formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. De verzoekende partij stelt dat zij op basis van haar relatie met M.N., die de Belgische nationaliteit heeft en een Belgisch minderjarig kind is, op 30 januari 2025 een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat deze aanvraag nog hangende is, dat op grond van deze aanvraag aan haar een bijlage 19ter werd afgeleverd, wat steun vindt in de informatie waarover de Raad beschikt en in de stukken die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift heeft gevoegd. Zij betoogt dat zij bijgevolg een familielid is van een Belg zodat zij niet valt onder de bepalingen van artikel 20 en volgende van de Vreemdelingenwet, dat aangezien zij een familielid is van een Belg, met name haar Belgische echtgenote en een Belgisch kind, zij niet onder de toepassing van artikel 20 valt aangezien zij zich kan beroepen op de meer voordelige bepalingen van een internationaal verdrag, dat door een beslissing te nemen op grond van artikel 21 van de Vreemdelingenwet, de bestreden beslissing miskent dat zij ouder is van een Belgisch kind en aldus beroep kan doen op de meer voordelige bepalingen van de Europese wetgeving, dat de bestreden

beslissing geen rekening houdt met het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf als ouder van een Belgisch kind werd ingediend.

Artikel 20 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen van een internationaal verdrag en het non-refoulementbeginsel, is dit hoofdstuk van toepassing op de onderdanen van derde landen die zijn toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk. Het is niet van toepassing op de onderdanen van derde landen die de internationale bescherming in het Rijk genieten.”

De verzoekende partij licht niet concreet toe op welke ‘meer voordelige bepalingen van een internationaal verdrag’ zij zich kan beroepen en blijft dan ook in gebreke aannemelijk te maken dat dit het nemen van de thans bestreden beslissing zou verhinderen. Zij toont niet aan waarom de verwerende partij gehouden was rekening te houden met het feit dat zij een aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend. De thans bestreden beslissing staat de behandeling van voornoemde aanvraag immers niet in de weg, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. Waar zij stelt dat zij zich op de meer voordelige bepalingen van de Europese wetgeving kan beroepen, laat zij na concreet toe te lichten om welke bepalingen het gaat. Zij toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij ten onrechte met bepaalde relevante elementen geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Met voorgaand betoog maakt de verzoekende partij – die niet betwist dat zij een onderdaan van een derde land is die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het Belgisch grondgebied en dat zij geen internationale bescherming in België geniet – geenszins aannemelijk dat zij, als familielid van een Belg, niet langer zou vallen onder de bepalingen van artikel 20 en volgende van de Vreemdelingenwet.

De Raad verduidelijkt nog dat in de gevallen waarin het verblijfsrecht van het familielid van een Unieburger een declaratief karakter heeft, het familielid wordt geacht dit verblijfsrecht te genieten vanaf het ogenblik van de aanvraag tot erkenning van dit recht, op voorwaarde dat dit verblijfsrecht door de bevoegde overheid wordt toegekend na onderzoek van de voorwaarden waaraan het familielid van de Unieburger dient te voldoen (zie *mutatis mutandis* RvS 23 februari 2012, nr. 218.186 en GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.35.7 en B.38.4). De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing aangetoond heeft te voldoen aan de voorwaarden voor het verkrijgen van een verblijfsrecht als ander familielid van een burger van de Unie en/of dat haar een verblijfsrecht werd toegekend. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat zij zich kan beroepen op een verblijfsrecht als ander familielid van een burger van de Unie, waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Een schending van artikel 20 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.6. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de relevante bepalingen van de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, en in het licht van artikel 8 van het EVRM, de artikelen 7 en 24 van het Handvest, artikel 22 van de Grondwet en artikel 20 van het VWEU, waarvan de schending ook wordt aangevoerd.

3.7. Artikel 21 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Verder bepaalt artikel 23 van de Vreemdelingenwet:

§ 1.

De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten. Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2.

Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

Deze bepalingen werden ingevoegd door de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Deze wet is in werking getreden op 29 april 2017.

De wet van 24 februari 2017 kadert in de strijd tegen het terrorisme en de radicalisering. Hierbij worden de middelen aan de administratie gegeven om sneller en efficiënter op te treden als de openbare orde of de nationale veiligheid is bedreigd. De procedureregels die bestonden om een einde te stellen aan het verblijf van vreemdelingen werden in dit verband aangepast. In de memorie van toelichting werd het als volgt geformuleerd:

“De procedureregels van toepassing op de vreemdelingen die een gevaar zijn voor de openbare orde of de nationale veiligheid, zijn zwaar en beletten de administratie snel te reageren. Ze zijn bovendien niet meer aangepast aan de realiteit en verhinderen de administratie om op te treden in situaties waar haar tussenkomst nochtans noodzakelijk is. Om de bevoegde overheden in staat te stellen de openbare orde en de nationale veiligheid beter te garanderen, worden de procedureregels vereenvoudigd en efficiënter gemaakt:

- de terugwijzings- en uitzettingsbesluiten verdwijnen; het bevel om het grondgebied te verlaten wordt de enige maatregel tot verwijdering ten aanzien van elke vreemdeling, welke zijn verblijfssituatie ook is;*
- de Koning speelt geen rol meer in het beslissingsproces: in principe zal alleen de minister of zijn gemachtigde bevoegd zijn; de beslissingsbevoegdheid zal echter voorbehouden zijn aan de minister wat welbepaalde categorieën van vreemdelingen betreft, gelet op hun verblijfssituatie;*
- het voorafgaand advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen zal niet meer vereist zijn;*
- de verhoogde bescherming die welbepaalde categorieën van vreemdelingen genieten, wordt grondig hervormd;*
- de onderdanen van derde landen die een bedreiging vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid zullen sneller kunnen worden verwijderd; voortaan zal de termijn die in principe toegekend wordt om het grondgebied te verlaten in dezelfde gevallen en onder dezelfde voorwaarden die van toepassing zijn op elke onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel kunnen worden verminderd;*
- momenteel is een teruggewezen of uitgezette vreemdeling automatisch het voorwerp van een inreisverbod van 10 jaar; voortaan zal elke vreemdeling die om redenen van openbare orde of nationale veiligheid een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt, het voorwerp kunnen uitmaken van een inreisverbod waarvan de duur zal variëren al naargelang het geval; (...)” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 7).*

De wetgever voorziet in een trapsgewijs systeem om een einde te stellen aan het verblijf van een vreemdeling om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, dat afhankelijk is van de verblijfsstatus van de betrokkene. Dit systeem ziet er als volgt uit:

- “– artikel 7 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die toegelaten noch gemachtigd zijn tot het verblijf in België, of die in het kader van een kort verblijf in België zijn;*
- artikel 21 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die gemachtigd zijn tot een beperkt of onbeperkt verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied;*
- artikel 22 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die in België de status van langdurig ingezetene genieten of er gevestigd zijn; dit geldt eveneens voor de onderdanen van derde landen die toegelaten of gemachtigd zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk (beperkt of onbeperkt verblijf) sinds minstens 10 jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijven;*
- artikel 44bis, §§ 1 en 3, en artikel 45 van de wet zullen worden toegepast op de burgers van de Unie, hun familieleden, en de onderdanen van derde landen die met hen zijn gelijkgesteld;*
- artikel 44bis, §§ 2 en 3 en artikel 45 van de wet zullen worden toegepast op de burgers van de Unie, hun familieleden en de onderdanen van derde landen die met hen zijn gelijkgesteld, die het recht op duurzaam verblijf in België hebben verkregen”. (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p.16).*

De begrippen openbare orde en nationale veiligheid werden nader toegelicht in de voorbereidende werken, waarbij werd benadrukt dat de begrippen “rechtstreeks uit de richtlijnen” werden gehaald: “Zo geven sommige richtlijnen inzake legale migratie in hun preambule aan dat het begrip “openbare orde” de veroordeling wegens het plegen van een ernstig misdrijf kan omvatten en dat de begrippen “openbare orde” en “binnenlandse veiligheid” tevens gevallen omvatten van behoren tot of steun verlenen aan een vereniging die het terrorisme steunt of ook nog het feit extremistische doelstellingen te huldigen of te hebben gehuldigd (14e overweging van richtlijn 2003/86/EG; 8e overweging van richtlijn 2003/109/EG; 36e overweging van richtlijn 2016/801/EU)”. Tevens wordt het belang van de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze benadrukt. Zo kan gelezen worden dat “Uit zijn rechtspraak blijkt dat “[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij

blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]”. Maar “[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie.” Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever “hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20).

De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen “redenen van openbare orde”, “ernstige redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde” en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit “Europese akten” en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip “ernstige redenen van openbare orde”, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van “het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen” dan gewone redenen van openbare orde. De wetgever benadrukte voorts dat wanneer de overheid overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid zij “geval per geval, [moet] nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort. Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzov, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken.” De wetgever benadrukte wel “dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. Het kan immers voorkomen dat de omstandigheden van de zaak niet de graad van ernst hebben die vereist is om als zodanig te worden gekwalificeerd. In het licht van de bovenvermelde arresten kunnen daarentegen de feiten die toelaten te besluiten tot het bestaan van “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” ook heel goed vallen, in bijzonder ernstige omstandigheden, onder het begrip “dwingende redenen van nationale veiligheid”. Het feit bijvoorbeeld een persoon toevallig of bij een passionele misdaad te hebben gedood zal niet op dezelfde manier worden bekeken als een moord die perfect georkestreerd is of in bende is gepleegd of deel uitmaakt van een serie moorden. Zo zal ook het bezit van drugs voor persoonlijk gebruik een heel ander karakter hebben dan het vervoeren van drugs in het kader van een georganiseerde drugshandel in een stad of op internationale schaal.” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 22-25).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 23 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Het komt de verwerende partij toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl. St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, *in casu* de verwerende partij, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De verwerende partij moet derhalve haar besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij weze opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63).

3.8. In voorliggende zaak oordeelt de verwerende partij dat de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Zij motiveert hierover in de bestreden beslissing als volgt:

“Onze dienst ontving op 31/03/2022 een niet-blanco uittreksel uit het strafregister op naam van de betrokkene. Hierin werd melding gemaakt van een veroordeling door de Politierechtbank Antwerpen dd.07/04/2021. Daarnaast stelt onze dienst op basis van het administratief dossier vast dat er tot op heden door de politie volgende processen-verbaal op naam van de betrokkene werden opgesteld:

AN.60.LB/13238719 Dugs /bezit

AN. 10.L5/00200820 Criminele organisatie

AN.62.LB/04388720 Bijz. wet: volksgezondheid

AN.62.LB/04004120 Bijz. wet: volksgezondheid

AN.62.LB/03838620 Bijz. wet: volksgezondheid

AN .43. LB/12158924 Opzettelijke slagen en/of verwondingen

(...)

In 2019 werd op naam van de betrokkene een proces-verbaal opgesteld voor feiten inzake drugsbezit. De zaak werd afgehandeld via een Praetoriaanse probatie.

In 2020 kwam de betrokkene maar liefst drie keer in aanraking kwam met de politiediensten wegens het niet naleven van de coronamaatregelen.

Op 07/04/2021 werd de betrokkene bij verstek veroordeeld door de politierechtbank van Antwerpen wegens het niet respecteren van de gebruiksvoorwaarden van het voorlopig rijbewijs / scholingsbewijs (2). De opgelegde straf bestond uit een geldboete 50,00 EUR (x8 = 400,00 EUR), alsook een vervangend rijverbod met uitstel van drie jaar voor een bedrag van 25,00 EUR (x8 = 200,00 EUR).

Het bleef niet bij bij één veroordeling. Op 21/12/2023 werd in een vonnis vastgesteld dat de hij betrokken was bij en deel uitmaakte van een criminele organisatie. Hij werd schuldig bevonden aan poging tot oplichting, meer specifiek oplichting bij het rij-examen. Volgens het vonnis sprak hij mensen aan die de Nederlandse taal niet machtig waren, om hen voor te stellen hen te helpen bij het verkrijgen van een rijbewijs, tegen betaling van een aanzienlijk bedrag (variërend tussen 1000 en 1500 euro). Hierbij werden "bluetooth oortjes" verstrekt om de antwoorden door te spelen. Volgens een vonnis werd er ook "een camera aangebracht in plaats van een knoop op zijn hemd, gericht op het computerscherm. Vervolgens kreeg hij via het oortje te horen welk antwoord hij moest invullen." Om deze feiten te onderzoeken werd de betrokkene verhoord op 30/08/2021. Merk op: 2021 was hij amper een aantal maanden voor dit verhoor al veroordeeld door de Politierechtbank wegens het niet naleven van de gebruiksvoorwaarden van het voorlopig

rijbewijs/scholingsbewijs. Tijdens zijn verhoor dd. 30/08/2021 verklaarde hij dat hij aanvankelijk niet op de hoogte was van dergelijke praktijken en dat hij zelf slachtoffer zou zijn geweest. Iemand zou hem benaderd hebben in het park en had hem gevraagd of hij een rijbewijs nodig had.. In het vonnis staat echter duidelijk dat betrokkene wel degelijk wordt schuldig bevonden aan betrokkenheid bij een criminele organisatie. Het feit dat hij bewust deel uitmaakte van een bende waarin men volgens het strafdossier 'ieder zijn duidelijk voorbereide rot en taak had' om mensen bewust te laten slagen voor hun rijexamen. Verder wordt in het vonnis gesteld: "De feiten zijn bijzonder ernstig. De beklaagden fraudeerden bij het afleggen van het theoretisch rijexamen. Indien zij in hun opzet geslaagd waren, zou iemand met onvoldoende basiskennis zich in het verkeer hebben begeven. Het toelaten van zo'n persoon in het verkeer is niet alleen een gevaar voor zichzelf, maar ook voor andere weggebruikers. De feiten tonen een gevaarlijke, criminele ingesteldheid. De beklaagden waren enkel uit op snel en gemakkelijk geldgewin en maakten misbruik van de precaire situatie van sommige mensen, die door de taalbarrière moeite hadden met het afleggen van het theoretisch rijexamen. De rechtbank oordeelde dat de betrokkene zelf als dader of mededader had gefunctioneerd in deze feiten. Dit wijst op een ernstige schending van de openbare orde, aangezien mensen die de verkeersregels niet kennen een gevaar vormen voor zowel zichzelf als voor andere weggebruikers. Voor deze feiten werd hij veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden. Daarnaast werd hem een geldboete van 8.000,00 EUR opgelegd, bestaande uit een basisboete van 1.000,00 EUR, verhoogd met 70 opdecimen. Bij niet-betaling binnen de wettelijke termijn wordt de boete vervangen door een gevangenisstraf van 90 dagen. " Uit het persoonlijk gedrag van betrokkene blijkt een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. De Dienst Vreemdelingenzaken schaarft zich dan volledig achter het oordeel van de rechtbank. De algemene veiligheid van burgers wordt zo onmiskenbaar in gevaar gebracht. Ze tonen ook zijn gebrek aan respect voor de regels van de maatschappij waarin hij leeft. Het is treffend dat betrokkene duidelijk een aandeel had inzake frauderen bij rij-examens terwijl hij in 2021 al door de Politie rechtbank werd veroordeeld voor het niet respecteren van de gebruiksvoorwaarden van het voorlopig rijbewijs. Blijkbaar is de uitspraak van de Politie rechtbank niet bij hem doorgesijpeld, wat aantoont dat betrokkene niet terugdeinst om te volharden in zijn lakend gedrag inzake verkeersveiligheid. Verkeersveiligheid en bij uitbreiding de fysieke veiligheid op de weg van de burgers in het Rijk is blijkbaar ondergeschikt aan zijn eigen persoonlijke belangen. Tegen zijn veroordeling van 2023 beslissing tekende betrokkene op 06/03/2024 hoger beroep aan. In het arrest van het Hof Beroep dd. 27/03/2025 lezen wij dat zijn raadsman ter terechtzitting afstand deed van de grief inzake de schuld en oordeelde het Hof van Beroep het volgende: staat de schuld van de beklagde aan de bewezen verklaarde feiten van de tenlastelegging B en D.I vast, zoals door de eerste rechter beslist, evenals de veroordeling tot betaling van de forfaitaire vergoeding voor de beheerkosten van de strafrechtsbedeling (58,24 EUR) en de kosten van de strafvordering voor de eerste rechter. Ook al wordt zijn oorspronkelijke opgelegde gevangenisstraf van 18 maanden vervangen door een werkstraf van 120 uur en een geldboete van 8.000,00 euro: het blijft een feit dat betrokkene daadwerkelijk schuldig wordt geacht aan de hierboven vernoemde feiten. Bij niet-betaling binnen de in artikel 40 van het Strafwetboek bepaalde termijn, wordt deze boete vervangen door een gevangenisstraf van 90 dagen. Daarnaast bepaalt het arrest dat, in geval van niet-naleving van de werkstraf, een vervangende gevangenisstraf van 15 maanden zal worden opgelegd. Wij concluderen dat de betrokkene nog niet naar de gevangenis hoeft zolang hij zijn werkstraf correct uitvoert en de opgelegde boete betaalt. Of hij effectief deze werkstraf is aan het uitvoeren en/of de boete heeft betaald, is voor onze dienst op basis van de informatie in het administratief dossier echter niet duidelijk. Ondanks zijn hoger beroep en de oplegging van de werkstraf, blijkt uit de vonnissen dat de feiten bewezen zijn en zijn schuld vaststaat.

In 2024, dus amper één jaar na zijn veroordeling eind 2023 en tijdens zijn lopende procedure tot hoger beroep, werd op naam van de betrokkene een wederom proces-verbaal opgesteld wegens opzettelijke slagen en/of verwondingen. Dit dossier werd wederom net zoals in 2020 geklasseerd onder de vorm van een Praetoriaanse probatie. Op basis van de voor onze dienst beschikbare informatie is het onduidelijk wat de concrete voorwaarden inhouden. Het is eveneens onduidelijk of betrokkene deze effectief naleeft en/of überhaupt de intentie heeft om dat te doen. In dat kader werd hij dus duidelijk formeel gewaarschuwd: ook al wordt hij — voorlopig- niet vervolgd, de feitelijke vaststellingen blijven echter ongewijzigd. Het Parket erkent daarmee impliciet dat er aanwijzingen zijn van een strafbaar feit, ook al werd beslist de zaak op dat moment niet verder te behandelen. Bovendien is deze vorm van seponering niet bindend: vervolging blijft mogelijk, zelfs wanneer de opgelegde voorwaarden correct worden nageleefd. Deze probatie toont aan dat betrokkene zeer recent opnieuw in aanraking is gekomen met de politiediensten en het gerecht. Het is trouwens niet zijn eerste Praetoriaanse probatie. Dat gegeven kunnen wij niet beschouwen als bewijs van oprecht spijtbeseef over eerdere veroordelingen, noch als indicatie dat hij zijn leven fundamenteel heeft bijgestuurd, wel integendeel. De hierboven vermelde reeks proces-verbalen en veroordelingen vormen een onmiskenbaar bewijs dat de betrokkene vrijwel onmiddellijk na zijn aankomst in het Rijk — hoewel hij pas sinds 14 maart 2017 in België verblijft — al sinds 2019 en tot op heden gekend is bij het gerecht en sindsdien herhaaldelijk in contact is gekomen met de politiediensten. Dit heeft geleid tot meerdere veroordelingen en een strafblad als gevolg. Bovendien blijkt uit zijn gedrag dat hij geen bereidheid toont om de wetten, verplichtingen en waarden van België na te leven. Het aantal inbreuken op de openbare orde, inclusief de recentste in 2024, en de herhaalde veroordelingen benadrukken de ernst van zijn situatie. Gezien de aard, de ernst en het

recente karakter van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Naast voldoende ernstig en werkelijk dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokkene vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001 , p. 24). In 2024 werd opnieuw een proces-verbaal opgesteld voor opzettelijke slagen en verwondingen, wat uitmondde in een praetoriaanse probatie. Het herhaaldelijk plegen van feiten die de openbare orde verstoren over meerdere jaren wijst op een patroon van recidive. Betrokkene vormt een aanhoudend gevaar voor de samenleving. Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Zijn gedrag staat haaks op wat men van een verantwoordelijke burger mag verwachten. Gezien het structurele karakter van zijn gedragingen, het recente feiten en het ontbreken van berouw kan geconcludeerd worden dat er een reëel risico bestaat op nieuwe strafbare feiten. Betrokkene deinst er na twee veroordelingen klaarblijkelijk niet voor terug om wederom recent gedragingen te stellen waartegen de maatschappij moet tegen beschermd worden. Het feit dat het meest recente pv niet tot een veroordeling heeft geleid, trekt geen streep door onze conclusie. Dit past binnen een patroon dat al zichtbaar was in de periode van 2018 tot 2020: ook al oordeelde het Parket in sommige gevallen dat het dossier werd geseponeerd wegens loutere opportunititsredenen, verhindert dit onze dienst niet om reeds maatregelen te nemen op verblijfsrechtelijk vlak, zelfs inzake zaken die door het parket geseponeerd werden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Met andere woorden, de afwezigheid van een veroordeling of vervolging op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing staat de beoordeling dat de verzoekende partij de openbare orde heeft geschaad niet in de weg. In het kader van de openbare orde is het recente karakter van deze feiten en zijn persoonlijk lakend gedrag dan ook een wezenlijk en zwaarwegend element, want betrokkene was door zijn hoorrecht wel degelijk op de hoogte dat wij een onderzoek voerden om een einde te stellen aan zijn verblijf o.w.v. elementen van openbare orde. Ook dit bewustzijn heeft hem klaarblijkelijk er niet van weerhouden om zich daadwerkelijk te herpakken of tot inkeer te komen. Een einde stellen aan zijn verblijf lijkt onze dienst dus noodzakelijk.

Het verblijfsrecht van betrokkene dient beëindigd te worden op basis van artikel 21 van de wet van 15/12/1980. Dit stelt dat het verblijf van een vreemdeling die voor beperkte duur tot verblijf is gemachtigd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid kan worden beëindigd. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst. Dit is hier wel degelijk het geval. We besluiten dan ook dat hij een gevaar blijft betekenen voor de openbare orde.

Betrokkene kreeg zijn verblijfsmachtiging op basis van gezinshereniging, maar dient ontegensprekelijk de Belgische vreemdelingenwetgeving en bepalingen rond openbare orde na te leven. Het feit dat betrokkene gedrag stelde -en blééf stellen- dat een gevaar is en blijft voor de Belgische nationale veiligheid en openbare orde, kan onze dienst bijgevolg niet als reden aanvaarden om hem verder nog te kunnen machtigen tot verblijf.”

Waar de verzoekende partij stelt dat zij werd veroordeeld omdat zij optrad als tussenpersoon waarbij gepoogd werd derden op een frauduleuze wijze een rijbewijs te laten halen, dat voor het overige verwezen wordt in de bestreden beslissing naar de processen-verbaal waaruit evenwel geen vervolging voortvloeide, dat de feiten in 2019 betrekking zouden hebben op drugbezit, maar geen handel, dat andere processen-verbaal dateren van de corona-periode, ondertussen meer dan vijf jaar gelden, zonder dat enige vervolging werd ingesteld die leidde tot enige veroordeling, kan de Raad slechts vaststellen dat deze elementen tevens blijken uit de motieven van de bestreden beslissing. Door deze elementen nogmaals te herhalen, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij voornoemde motieven. Evenmin toont zij hiermee aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij van oordeel is een einde te kunnen stellen aan het verblijf van haar, echtgenoot van een Belgische onderdaan en vader van een Belgisch kind, op grond van een veroordeling door de politierechtbank van 7 april 2021 waarvoor een geldboete werd opgelegd van 50 euro waarvan de helft dan nog met uitstel gedurende een periode van drie jaar voor 25 euro, dat dit een loutere verkeersovertreding betreft en bezwaarlijk kan worden beschouwd als een gevaar voor of een inbreuk op de openbare orde en anderzijds de veroordeling door het hof van beroep te Antwerpen bij arrest van 7 maart 2025 waarbij zij werd veroordeeld tot een werkstraf van 120 uur en een geldboete van 8000 euro, gaat zij eraan voorbij dat zij beschouwd wordt als een gevaar voor de openbare orde en haar verblijf niet zo zeer wordt beëindigd op grond van voornoemde veroordelingen, doch wel omwille van de aard en de ernst van de feiten die hebben geleid tot voornoemde veroordeling door het hof van beroep te Antwerpen en haar volharding in lakend gedrag inzake verkeersveiligheid, evenals de vaststellingen, onder verwijzing naar vier processen-verbaal, haar veroordeling door de politierechtbank van Antwerpen en haar veroordeling door het hof van beroep van Antwerpen, dat zij vrijwel onmiddellijk na haar aankomst in het Rijk – hoewel zij pas sinds 14 maart 2017 in België verblijft – al sinds 2019 en tot op heden gekend is bij het gerecht en sindsdien herhaaldelijk in contact is gekomen met de politiediensten, dat dit heeft geleid tot meerdere veroordelingen en een strafblad als gevolg, dat bovendien uit haar gedrag blijkt dat zij geen bereidheid toont om de wetten,

verplichtingen en waarden van België na te leven, dat het aantal inbreuken op de openbare orde, inclusief de recentste in 2024, en de herhaalde veroordelingen de ernst van haar situatie benadrukken, dat gezien de aard, de ernst en het recente karakter van de feiten blijkt dat haar persoonlijk gedrag nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving, dat naast voldoende ernstig en werkelijk deze bedreiging ook actueel dient te zijn, dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen, dat in 2024 opnieuw een proces-verbaal werd opgesteld voor opzettelijke slagen en verwondingen, wat uitmondde in een Praetoriaanse probatie, dat het herhaaldelijk plegen van feiten die de openbare orde verstoren over meerdere jaren wijst op een patroon van recidive, dat de verzoekende partij een aanhoudend gevaar vormt voor de samenleving, dat bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade, dat haar gedrag haaks staat op wat men van een verantwoordelijke burger mag verwachten, dat gezien het structurele karakter van haar gedragingen, de recente feiten en het ontbreken van berouw kan geconcludeerd worden dat er een reëel risico bestaat op nieuwe strafbare feiten, dat de verzoekende partij er na twee veroordelingen klaarblijkelijk niet voor terugdeinst om wederom recent gedragingen te stellen waartegen de maatschappij moet worden beschermd, dat het feit dat het meest recente proces-verbaal niet tot een veroordeling heeft geleid geen streep trekt door onze conclusie, dat dit past binnen een patroon dat al zichtbaar was in de periode van 2018 tot 2020, dat ook al oordeelde het parket in sommige gevallen dat het dossier werd geseponeerd wegens loutere opportuniteitsredenen, dit de verwerende partij niet verhindert om reeds maatregelen te nemen op verblijfsrechtelijk vlak, zelfs inzake zaken die door het parket geseponeerd werden, dat met andere woorden, de afwezigheid van een veroordeling of vervolging op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de beoordeling dat de verzoekende partij de openbare orde heeft geschaad niet in de weg staat, dat in het kader van de openbare orde het recente karakter van deze feiten en haar persoonlijk lakend gedrag dan ook wezenlijke en zwaarwegende elementen zijn want dat zij door haar hoorrecht wel degelijk op de hoogte was dat de verwerende partij een onderzoek voerde om een einde te stellen aan haar verblijf omwille van elementen van openbare orde, dat ook dit bewustzijn haar er klaarblijkelijk niet van heeft weerhouden om zich daadwerkelijk te herpakken of tot inkeer te komen en dat een einde stellen aan haar verblijf dus noodzakelijk lijkt, dat de verzoekende partij haar verblijfsmachtiging kreeg op basis van gezinshereniging, maar ontegensprekelijk de Belgische vreemdelingenwetgeving en bepalingen rond openbare orde dient na te leven, dat het feit dat zij gedrag stelde – en blééf stellen – dat een gevaar is en blijft voor de Belgische nationale veiligheid en openbare orde, niet als reden kan worden aanvaard om haar verder nog te kunnen machtigen tot verblijf. Mede gelet op wat volgt, toont de verzoekende partij niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn of dat het geheel van deze motieven *in casu* niet volstond om in de bestreden beslissing te besluiten dat zij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Waar de verzoekende partij stelt dat in de bestreden beslissing opvallend veel aandacht wordt besteed aan het feit dat in het correctioneel vonnis aanvankelijk een effectieve gevangenisstraf van achttien maanden werd opgelegd, dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van het feit dat deze bestraffing werd opgelegd aangezien het vonnis geveld werd bij verstek en de eerste rechter, in tegenstelling tot het hof van beroep, bijgevolg geen kennis had van mogelijke elementen van verdediging en bijgevolg – zoals niet ongebruikelijk is in geval van verstek – zonder meer de vordering van het openbaar ministerie toekende, dat in graad van beroep een werkstraf werd opgelegd van 120 uur evenals een geldboete, juist om de mogelijkheid voor haar tot rehabilitatie, kan de Raad slechts vaststellen dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet alleen heeft gemotiveerd over de straf die door de correctionele rechtbank werd opgelegd, doch ook over het feit dat hoger beroep werd ingesteld en dat er door het hof van beroep van Antwerpen een werkstraf werd opgelegd. Er wordt in de bestreden beslissing immers gesteld: *“Tegen zijn veroordeling van 2023 beslissing tekende betrokkene op 06/03/2024 hoger beroep aan. In het arrest van het Hof Beroep dd. 27/03/2025 lezen wij dat zijn raadsman ter terechtzitting afstand deed van de grief inzake de schuld en oordeelde het Hof van Beroep het volgende: staat de schuld van de beklagde aan de bewezen verklaarde feiten van de tenlastelegging B en D.1 vast, zoals door de eerste rechter beslist, evenals de veroordeling tot betaling van de forfaitaire vergoeding voor de beheerkosten van de strafrechtsbedeling (58,24 EUR) en de kosten van de strafvordering voor de eerste rechter. Ook al wordt zijn oorspronkelijke opgelegde gevangenisstraf van 18 maanden vervangen door een werkstraf van 120 uur en een geldboete van 8.000,00 euro: het blijft een feit dat betrokkene daadwerkelijk schuldig wordt geacht aan de hierboven vernoemde feiten. Bij niet-betaling binnen de in artikel 40 van het Strafwetboek bepaalde termijn, wordt deze boete vervangen door een gevangenisstraf van 90 dagen. Daarnaast bepaalt het arrest dat, in geval van niet-naleving van de werkstraf, een vervangende gevangenisstraf van 15 maanden zal worden opgelegd. Wij concluderen dat de betrokkene nog niet naar de gevangenis hoeft zolang hij zijn werkstraf correct uitvoert en de opgelegde boete betaalt. Of hij effectief deze werkstraf is aan het uitvoeren en/of de boete heeft betaald, is voor onze dienst op basis van de informatie in het administratief dossier echter niet duidelijk. Ondanks zijn hoger beroep en de oplegging van de werkstraf, blijkt uit de vonnissen dat de feiten bewezen zijn en zijn*

schuld vaststaat.” Nog daargelaten de vraag of er in de bestreden beslissing ‘opvallend veel aandacht’ wordt besteed aan de door het vonnis van de correctionele rechtbank opgelegde effectieve gevangenisstraf, toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn. Zij stelt dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van het feit dat deze bestraffing werd opgelegd aangezien het vonnis geveld werd bij verstek en de eerste rechter, in tegenstelling tot het hof van beroep, bijgevolg geen kennis had van mogelijke elementen van verdediging en bijgevolg – zoals niet ongebruikelijk is in geval van verstek – zonder meer de vordering van het openbaar ministerie toekende, maar toont niet aan hoe deze elementen een ander licht hadden kunnen werpen op de in de bestreden beslissing gemaakte beoordeling van het gevaar voor de openbare orde, waarbij, het weze herhaald, ook rekening wordt gehouden met de strafmaat bepaald door het hof van beroep te Antwerpen. Waar de verzoekende partij betoogt dat in graad van beroep een werkstaf werd opgelegd van 120 uur evenals een geldboete, juist om mogelijkheid tot rehabilitatie te hebben, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat of de verzoekende partij effectief deze werkstaf aan het uitvoeren is en/of de boete heeft betaald op basis van de informatie in het administratief dossier niet duidelijk is, hetgeen de verzoekende partij geenszins betwist. Zij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat voornoemde werkstaf in haar geval heeft geleid tot rehabilitatie, zodat niet blijkt dat de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij stelt dat het een éénmalig feit betrof, dat zij werd veroordeeld omdat zij éénmalig in december 2019 optrad als tussenpersoon, waarbij gepoogd werd derden op een frauduleuze wijze een rijbewijs te laten halen. De Raad merkt op dat het loutere gegeven dat de poging tot oplichting een éénmalig feit betrof, op zich nog niet aantoonde dat er thans, gelet op het geheel van de hiervoor vermelde motieven, geen sprake is van een gevaar voor de openbare orde.

De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing zonder meer gratuit stelt dat zij geen spijt zou hebben van haar opgelopen veroordeling voor de feiten gepleegd in 2019, waarvoor zij door het hof van beroep werd veroordeeld tot een werkstraf van 120 uren en dit terwijl de verwerende partij wel op de hoogte was van het feit dat haar schuld niet meer werd betwist voor het hof van beroep, wat wel degelijk wijst op een schuldbesef. De Raad merkt op dat het loutere feit dat de verzoekende partij voor het hof van beroep haar schuld niet betwist niet noodzakelijk betekent dat zij schuldbesef of spijt heeft. Er kunnen immers ook andere redenen zijn om haar schuld niet te betwisten, bijvoorbeeld als er geen ernstig verweer tegen de schuldigverklaring kan worden gevoerd.

Waar de verzoekende partij stelt dat voor het proces-verbaal van 2024 door het openbaar ministerie geen vervolging werd ingesteld, dat de feiten werden geseponeerd, dat het vermoeden van onschuld blijft gelden, dat processen-verbaal zonder strafrechtelijke veroordeling niet voldoen aan de vereisten van een actueel, ernstig en werkelijk gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid, erkent de Raad dat het vermoeden van onschuld een belangrijk rechtsbeginsel is in het Belgisch recht. Er blijkt evenwel niet dat de verwerende partij dit vermoeden van onschuld daadwerkelijk heeft miskend door het nemen van de bestreden beslissing. Het is vaste rechtspraak dat het feit dat de verzoekende partij (nog) niet is veroordeeld, niet verhindert dat de verwerende partij reeds maatregelen neemt op verblijfsrechtelijk vlak en dat het vermoeden van onschuld niet verhindert dat de verwerende partij bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531) of die zelfs door het parket geseponeerd werden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Met andere woorden, de afwezigheid van een veroordeling of vervolging op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing staat de beoordeling dat de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde niet in de weg, minstens toont de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet aan.

De verzoekende partij betoogt dat zij bij de feiten van 2024 geen strafrechtelijke inbreuk heeft begaan en voegt ter staving bij haar verzoekschrift het proces-verbaal van eerste verhoor van 10 november 2024. Blijkens dit proces-verbaal betreft het feiten van “*wederzijdse opzettelijke slagen en/of verwondingen (vechtpartij)*”. Uit het proces-verbaal blijkt dat de verzoekende partij tijdens haar verhoor heeft uiteengezet hoe zij en haar broer A. geslagen werden door een groep mensen. Door louter naar dit proces-verbaal te verwijzen biedt de verzoekende partij geen afdoende verklaring waarom de politiediensten in dit proces-verbaal van oordeel waren dat er sprake was van wederzijdse opzettelijke slagen en/of verwondingen en waarom het parket – blijkens de motieven van de bestreden beslissing – haar dossier klasseerde onder de vorm van een Praetoriaanse probatie en aldus voorwaarden aan haar heeft opgelegd. De loutere verwijzing naar haar verklaring over de gedragingen van anderen zonder haar eigen gedragingen concreet toe te lichten toont nog niet aan dat de verzoekende partij geen strafrechtelijke inbreuk heeft begaan. Met voorgaand betoog en door louter te stellen dat voor het proces-verbaal van 2024 door het openbaar ministerie geen vervolging werd ingesteld, dat de feiten werden geseponeerd, toont de verzoekende partij niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel is van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat in 2024 op naam van de verzoekende partij een proces-verbaal werd opgesteld wegens opzettelijke slagen en/of verwondingen, dat dit dossier wederom net

zoals in 2020 werd geklasseerd onder de vorm van een Praetoriaanse probatie, dat zij in dat kader dus duidelijk formeel werd gewaarschuwd, dat ook al wordt zij – voorlopig – niet vervolgd, de feitelijke vaststellingen echter ongewijzigd blijven, dat het parket daarmee impliciet erkent dat er aanwijzingen zijn van een strafbaar feit, ook al werd beslist de zaak op dat moment niet verder te behandelen.

Door te wijzen op het feit dat door het openbaar ministerie voor het proces-verbaal van 2024 geen vervolging werd ingesteld en dat de feiten werden geseponneerd, toont de verzoekende partij ook niet aan dat *het in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel is van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen: *“De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001 , p. 24). In 2024 werd opnieuw een proces-verbaal opgesteld voor opzettelijke slagen en verwondingen, wat uitmondde in een praetoriaanse probatie. Het herhaaldelijk plegen van feiten die de openbare orde verstoren over meerdere jaren wijst op een patroon van recidive. Betrokkene vormt een aanhoudend gevaar voor de samenleving. Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Zijn gedrag staat haaks op wat men van een verantwoordelijke burger mag verwachten. Gezien het structurele karakter van zijn gedragingen, het recente feiten en het ontbreken van berouw kan geconcludeerd worden dat er een reëel risico bestaat op nieuwe strafbare feiten. Betrokkene deinst er na twee veroordelingen klaarblijkelijk niet voor terug om wederom recent gedragingen te stellen waartegen de maatschappij moet tegen beschermd worden. Het feit dat het meest recente pv niet tot een veroordeling heeft geleid, trekt geen streep door onze conclusie. Dit past binnen een patroon dat al zichtbaar was in de periode van 2018 tot 2020: ook al oordeelde het Parket in sommige gevallen dat het dossier werd geseponneerd wegens loutere opportuniteitsredenen, verhindert dit onze dienst niet om reeds maatregelen te nemen op verblijfsrechtelijk vlak, zelfs inzake zaken die door het parket geseponneerd werden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Met andere woorden, de afwezigheid van een veroordeling of vervolging op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing staat de beoordeling dat de verzoekende partij de openbare orde heeft geschaad niet in de weg. In het kader van de openbare orde is het recente karakter van deze feiten en zijn persoonlijk lakend gedrag dan ook een wezenlijk en zwaarwegend element, want betrokkene was door zijn hoorrecht wel degelijk op de hoogte dat wij een onderzoek voerden om een einde te stellen aan zijn verblijf o.w.v. elementen van openbare orde. Ook dit bewustzijn heeft hem klaarblijkelijk er niet van weerhouden om zich daadwerkelijk te herpakken of tot inkeer te komen. Een einde stellen aan zijn verblijf lijkt onze dienst dus noodzakelijk.”*

Waar de verzoekende partij stelt dat een veroordeling voor feiten die in 2019 plaatsvonden, intussen meer dan zes jaar geleden, bezwaarlijk een actueel, ernstig en werkelijk gevaar kunnen aantonen of een gevaar kunnen betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dat uit deze veroordeling voor feiten van jaren geleden in 2019 geen werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan worden afgeleid, gaat zij – nog naast de vaststelling dat het feit dat reeds enige tijd is verstreken sedert de gepleegde feiten niet betekent dat de verwerende partij niet langer het bestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou kunnen vaststellen – er aan voorbij dat het actueel gevaar voor de openbare orde niet louter wordt afgeleid uit voornoemde veroordeling.

In de bestreden beslissing wordt betreffende het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde immers gesteld dat in 2024, dus amper één jaar na haar veroordeling eind 2023 en tijdens haar lopende procedure tot hoger beroep, op naam van de verzoekende partij wederom een proces-verbaal werd opgesteld wegens opzettelijke slagen en/of verwondingen, dat dit dossier wederom, net zoals in 2020, werd geklasseerd onder de vorm van een Praetoriaanse probatie, dat deze probatie aantoont dat de verzoekende partij zeer recent opnieuw in aanraking is gekomen met de politiediensten en het gerecht, dat het trouwens niet haar eerste Praetoriaanse probatie is, dat dat gegeven niet beschouwd kan worden als bewijs van oprecht spijtbesef over eerdere veroordelingen, noch als indicatie dat zij haar leven fundamenteel heeft bijgestuurd, wel integendeel, dat de hierboven vermelde reeks processen-verbaal en veroordelingen een onmiskenbaar bewijs vormen dat de verzoekende partij vrijwel onmiddellijk na haar aankomst in het Rijk – hoewel zij pas sinds 14 maart 2017 in België verblijft – al sinds 2019 en tot op heden gekend is bij het gerecht en sindsdien herhaaldelijk in contact is gekomen met de politiediensten, dat dit heeft geleid tot meerdere veroordelingen en een strafblad als gevolg, dat bovendien uit haar gedrag blijkt dat zij geen bereidheid toont om de wetten, verplichtingen en waarden van België na te leven, dat het aantal inbreuken op de openbare orde, inclusief de recentste in 2024, en de herhaalde veroordelingen de ernst van haar situatie benadrukken, dat gezien de aard, de ernst en het recente karakter van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving, dat in 2024 opnieuw een proces-verbaal werd opgesteld voor opzettelijke slagen en verwondingen, wat uitmondde in een Praetoriaanse probatie, dat het herhaaldelijk plegen van feiten die de openbare orde verstoren over meerdere jaren wijst op een patroon van recidive, dat

de verzoekende partij een aanhoudend gevaar vormt voor de samenleving, dat bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade, dat haar gedrag haaks staat op wat men van een verantwoordelijke burger mag verwachten, dat gezien het structurele karakter van haar gedragingen, "*het recente feiten*" en het ontbreken van berouw kan geconcludeerd worden dat er een reëel risico bestaat op nieuwe strafbare feiten, dat zij er na twee veroordelingen klaarblijkelijk niet voor terugdeinst om wederom recent gedragingen te stellen waartegen de maatschappij moet worden beschermd, dat het feit dat het meest recente proces-verbaal niet tot een veroordeling heeft geleid geen streep trekt door deze conclusie, dat dit past binnen een patroon dat al zichtbaar was in de periode van 2018 tot 2020, dat ook al oordeelde het parket in sommige gevallen dat het dossier werd geseponeerd wegens loutere opportuniteitsredenen, dit de verwerende partij niet verhindert om reeds maatregelen te nemen op verblijfsrechtelijk vlak, zelfs inzake zaken die door het parket geseponeerd werden, dat met andere woorden, de afwezigheid van een veroordeling of vervolging op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de beoordeling dat de verzoekende partij de openbare orde heeft geschaad niet in de weg staat, dat in het kader van de openbare orde het recente karakter van deze feiten en haar persoonlijk lakend gedrag dan ook wezenlijke en zwaarwegende elementen zijn, want dat de verzoekende partij door haar hoorrecht wel degelijk op de hoogte was dat de verwerende partij een onderzoek voerde om een einde te stellen aan haar verblijf omwille van elementen van openbare orde en dat ook dit bewustzijn haar er klaarblijkelijk niet van heeft weerhouden om zich daadwerkelijk te herpakken of tot inkeer te komen. De verzoekende partij toont niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn of in het kader van het onderzoek naar het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde niet volstonden.

De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat uit het geheel van voornoemde motieven niet blijkt dat er een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging is die een fundamenteel belang van de samenleving schendt of dat zij geen gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid vormt.

3.9. Een schending van de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel.

3.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Artikel 22 van de Grondwet en artikel 7 van het Handvest voorzien in een gelijkaardige bescherming.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.11. De verzoekende partij wijst op een gezinsleven met haar Belgische echtgenote, mevrouw B.N.K., en hun minderjarig kind M.N., met wie zij samenwoont, en stelt tevens dat haar ouders, broers en zusters in België wonen. Zij betoogt voorts dat zij reeds geruime tijd op het Belgisch grondgebied verblijft, dat zij als minderjarige in 2017 naar België kwam en toen vijftien jaar oud was, dat zij het grote deel van de jaren die vorm geven aan iemand op het Belgisch grondgebied heeft doorgebracht, met name van maart 2017 tot heden en dat zij al haar sociale belangen in België heeft. Zij wijst erop dat het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die zij met de Belgische samenleving is aangegaan.

In de bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd als volgt:

"Met betrekking tot zijn sociale en culturele integratie in het Rijk stellen wij vast dat hij volgende stukken voorlegde: attesten van het OCMW op naam van zijn moeder en loonfiches op naam van de referentiepersoon. De documenten tonen aan dat de betrokkens moeder geen OCMW-steun ontving en de loonfiches op de naam van de referentiepersoon bevestigen zijn tewerkstelling. Deze stukken kunnen echter geen afbreuk doen aan onze conclusie met betrekking tot de bedreiging voor de openbare orde, noch vormen zij bewijs van een bijzondere integratie. Er wordt aangehaald dat hij intussen Nederlands leerde. Het loutere feit dat iemand Nederlands kent, is geen bewijs niet dat betrokkene op een bijzondere manier is geïntegreerd in de Belgische maatschappij, noch dat hij aanzienlijke inspanningen heeft geleverd om zich hier te integreren. Deze stukken kunnen ons ook geen bijkomende info geven over zijn mogelijke economische situatie daar de stukken handelen over de ontbkende OCMW-steun van zijn moeder en de destijdse tewerkstelling van zijn vader. Zijn echtgenote schrijft in haar verklaring dat hij z'n best doet om werk te zoeken maar dat dat moeilijk gaat omdat hij geen verblijfskaart heeft. Dit is geen echter geen reden om hem verder te machtigen tot verblijf. Zelfs het overzicht van de tewerkstelling van zijn echtgenote dat in het administratief dossier zit door een reeds geweigerde aanvraag o.b.v. art.40ter vw, kan geen afbreuk doen aan onze beslissing.

In zijn eigen schrijven van 07/2023 aan onze dienst zegt betrokkene: "Wat heb ik zo gedaan dat ik geen kaart krijg wat is mijn fout." Verder schrijft hij: "Vroeger ben ik vaak door de politie meegenomen, omdat ze me vragen stelden over dingen waar ik niets mee te maken had, en daarna mocht ik telkens terug naar huis. " Dit geeft aan dat hij niet volledig begrijpt wat hij heeft gedaan tegen de openbare orde en zijn daden bagatelliseert. Spijtbeseft valt hierin nergens te bespeuren. Zijn verklaring werd aan onze diensten overgemaakt na onze instructie in de vorm van een hoorrecht d.d. 26/01/2023. Omdat hij zijn verklaring na onze instructie heeft overgemaakt, wordt geacht dat hij inmiddels op de hoogte is van het doel van dit onderzoek. Ook lezen wij nergens in het dossier dat hij sindsdien zijn leven een positieve wending gaf. Hij gooit spreekwoordelijk zijn handen in de lucht door te stellen "wat heb ik zo gedaan dat ik geen kaart krijg", en vraagt letterlijk aan onze dienst "wat zijn fout is". Deze vraag is des te opmerkelijker, aangezien hij zich op moment van zijn motivatiebrief (begin 2023) toch al bewust zou moeten zijn van zijn eerste veroordeling en de destijds meerdere aanrakingen met de politiediensten. Onze dienst kan zijn redenering dan ook niet volgen, des te meer omdat hij eind 2023 dan ook effectief wordt veroordeeld voor poging tot oplichting en betrokkenheid/ deel uitmaken van een criminele organisatie. De bewering dat hij telkens naar huis mocht na politieverhoor 'omdat ze hem vragen stelde waarmee hij niets te maken had is dan ook volledig onjuist: betrokkene had op moment van zijn motivatiebrief al 1 effectieve veroordeling en een Praetoriaanse probatie op zak.

In de verklaringen van zowel de schoonbroer alsook mnr. G. K. (...) wordt vermeld dat betrokkene zijn broer heeft verloren, wat voor hem een bijzonder moeilijke periode betekende. Tegelijkertijd wordt door deze personen benadrukt dat de schoonbroer dat hij, ondanks zijn jonge leeftijd, op een volwassen en beheerste manier met dit verlies is omgegaan. De dood van zijn broer wordt hierin omschreven als het gevolg van "ongelukkige omstandigheden". Onze dienst beweert niet dat een overlijden van een broer geen impact kan hebben op de gezins- en familieleden. Op 15/06/2021 werd echter een document van de Staatsveiligheid, gedateerd op 24/04/2021, aan het administratief dossier toegevoegd. Dit document bevat informatie over de moord op N.K. (...) I., de broer van betrokkene. Hieruit blijkt dat de broer betrokken was bij concurrerende Afghaanse smokkelnetwerken, wat een ander licht werpt op de omstandigheden van zijn overlijden. De verklaringen dat zijn broer simpelweg in "ongelukkige omstandigheden" dekt niet de werkelijke lading. Volgens de nota van Staatsveiligheid had de familie van betrokkene uitdrukkelijk aan de Afghaanse diaspora gevraagd om zelfs geen berichten te verspreiden van zijn dood, "opdat het smokkelnetwerk niet de aandacht van veiligheidsdiensten zou trekken. De familie vreest eveneens een aanzienlijk inkomstenverlies uit activiteiten die voortspruiten uit het smokkelnetwerk. Hierdoor volgde een zekere vorm van censuur op sociale media, wat atypisch is voor de Afghaanse diaspora i.h.k.v. een overlijden / moord." Daarbij wordt verzwegen dat zijn dood het gevolg was van een afrekening binnen het criminele milieu. In zijn eigen verklaring schrijft betrokkene het volgende: "2 jaar geleden is mijn broer I.N. (...) gestorven. De mens die mijn broer dood heeft gemaakt waarom die loopt rond, die moet toch ook naar zijn land waarom sturen jullie die

niet die heeft toch een groot fout gedaan. Ik zeg dit allemaal om te zeggen wat ik heb zo groot gedaan dat ik terug moet naar Afghanistan." Met deze vergelijking plaatst betrokkene zijn eigen daden tegenover die van de moordenaar van zijn broer. Hij suggereert dat wat hij zelf heeft gedaan veel minder ernstig is dan moord, en dus geen reden zou mogen zijn voor een negatieve beoordeling. Hoewel moord inderdaad een bijzonder ernstige aantasting van de openbare orde vormt en wij betrokkene absoluut niet beschuldigen van moord, beperkt onze dienst zich in deze procedure tot het dossier van betrokkene. Onze dienst blijft wel degelijk gemachtigd om een einde te stellen op basis van zijn tijdelijk verblijf op basis van openbare orde. Het is daarbij van belang te onderstrepen dat hij voor zijn eigen gepleegde strafrechtelijke feiten nog altijd verblijfsrechtelijke gevolgen kan ondervinden. Deelname aan criminele activiteiten, verschillende veroordelingen en herhaaldelijke—waarvan één nog zeer recent- processen-verbaal brengen onvermijdelijk gevolgen met zich mee.

Er bestaat een duidelijke discrepantie tussen de voorgelegde getuigenissen van personen uit zijn omgeving en de concrete gedragingen waarvoor die werden vastgesteld, gewaarschuwd en veroordeeld. Deze gedragingen getuigen niet van sociale betrokkenheid of culturele integratie. Het feit dat betrokkene in België wordt omringd door zijn gezin, familie en deze personen doet niets af aan de ernst van de gepleegde feiten en de proces-verbalen die zich in de loop der jaren hebben opgestapeld. Deze misdrijven blijven maatschappelijk schadelijk. Deze personen hebben hem er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen. Dit is fundamenteel tegenstrijdig: hoewel betrokkene in de dagelijkse omgang door deze personen mogelijk als een aardig en kalm persoon wordt ervaren, blijkt uit zijn keuzes dat hij handelt op een wijze die intrinsiek asociaal is en zelfs schadelijk voor de samenleving. Deze brieven/verklaringen doen geen afbreuk aan onze conclusie dat er sprake is van een bedreiging voor de openbare orde. Evenmin vormen zij overtuigend bewijs van een bijzondere integratie in de Belgische samenleving. Ze tonen niet aan dat betrokkene zich op een uitzonderlijke wijze heeft ingespannen om zich te integreren, noch dat hij wezenlijke stappen heeft ondernomen die verder gaan dan de minimale verwachtingen. Wat betreft de bewering rond zijn naar verluidt kalme persoonlijkheid vreedzaam karakter: het recente proces-verbaal van opzettelijke slagen en verwondingen met Praetoriaanse probatie spreekt dit tegen. De subjectieve verklaringen van derden en van betrokkene zelf staan in schril contrast met de objectieve vaststellingen door politie en gerecht. Hieruit blijkt dat betrokkene zijn verantwoordelijkheid niet genomen heeft en zich niet heeft aangepast aan de regels van de Belgische samenleving, integendeel — hij bracht die meerdere keren in gevaar.

Wat betreft de gezinssituatie van betrokkene: in haar verklaring van zijn echtgenote lezen wij een aantal zaken. Zij stelt dat betrokkene " heel aardig en een goed mens is, altijd bereid om voor anderen klaar te staan. In de twee jaar dat ik met hem samen ben, heb ik hem nooit iets verkeerd zien doen." Ze voegt eraan toe dat hij "vroeger een paar keer door de politie is meegenomen, maar dat hij daar niets mee te maken had en telkens weer werd vrijgelaten." De verklaring van zijn echtgenote dateert echter van 2023. Deze verklaring staat echter in contrast met de objectieve vaststellingen van voor 2023. Sinds 2019 kwam betrokkene herhaaldelijk in aanraking met de politie, werd hij strafrechtelijk veroordeeld en beschikt hij over een strafblad en werd hij in totaal ontmiskenaar 2 keer veroordeeld. Zelfs vorig jaar kwam hij opnieuw in aanraking met de politiediensten en het Parket wegens opzettelijke slagen en verwondingen. Het beeld dat zij schetst van betrokkene werd duidelijk doorprikt door zijn eigen gedragingen. Haar verklaring komt dus niet overeen met de feitelijke situatie, aangezien de strafbare feiten duidelijk aantoonbaar zijn en betrokkene na haar verklaring recent en opnieuw in conflict kwam met de openbare orde. Betrokkene woont sinds 27/09/2021 samen met zijn partner, die later zijn echtgenote werd. Tijdens de periode waarin hij verschillende feiten pleegde en werd veroordeeld, leefden zij samen. Op basis hiervan acht onze dienst de verklaring van zijn echtgenote, waarin zij stelt dat ze in twee jaar tijd "niets slechts heeft gezien", als een aanwijzing dat zij bewust of onbewust bepaalde feiten negeert. Dit is opmerkelijk, aangezien de feiten waarvoor betrokkene werd veroordeeld plaatsvonden tussen 3 december 2019 en 22 oktober 2021. Zo werd hij op 7 april 2021 door de politie veroordeeld wegens het niet naleven van de voorwaarden van een voorlopig rijbewijs of scholingsbewijs. Later volgde een veroordeling wegens deelname aan een criminele organisatie en poging tot oprichting, bevestigd in een vonnis van augustus 2021. Het mag worden aangenomen dat zijn echtgenote ten minste op de hoogte was van deze laatste feiten. Indien zij daarentegen werkelijk echt niet op de hoogte was van deze feiten op het moment dat zij haar verklaring opstelde, is dat minstens even verontrustend! Dit zou namelijk betekenen dat betrokkene erin slaagt zijn omgeving te overtuigen van zijn zogenaamd onschuldige karakter, terwijl hij in werkelijkheid wel degelijk ernstige strafbare feiten heeft gepleegd. Dit vermogen om zich anders voor te doen dan hij is, maakt deel uit van zijn persoonlijk gedrag. Ook daarin schuilt een risico voor de samenleving. Uit de verklaring en het administratief dossier blijkt dat betrokkene en zijn echtgenote een kind hebben, namelijk N., M. (...), geboren op (...)2022. In de verklaring van zijn echtgenote staat onder meer het volgende: "jullie zeggen dat mijn man terug naar zijn land moet als mijn man terug naar zijn land gaat wat ga ik en mijn kindje doen ik kan niet zonder W. (...). In Afghanistan is het heel moeilijk ik wil niet dat mijn kindje daar opgroeit daarom ben ik ook hier ik was ook heel klein toen ik naar België kwam omdat het daar zo moeilijk was. Mijn kindje is hier geboren en ik wil dat hij hier veilig opgroeit en W. (...) wil dat ook. Wij als klein familie zijn heel gelukkig samen hier. Ik en mijn zoon heb nationaliteit Belg maar W. (...) heb dat niet ik zou ook heel graag hebben dat hij de nationaliteit Belg krijgt."

In betrokkenes eigen verklaring lezen wij dat hij (destijds) samenwoont met zijn familie, vrouw en zijn zoon: "In mijn land ik heb niemand mijn ouders zijn hier mijn familie is hier daar ik heb niemand. Als ik terug naar

mijn land moet, wat moet dan mijn vrouw doen en mijn baby 9 maanden. En mijn ouders die houden zoveel van mij wat gaan die doen. In mijn land heb ik niemand geen huis niks." Volgens gegevens uit het Rijksregister woonde betrokkene tot 19 april 2024 samen met zijn ouders en broers. Hij huwde op 17 april 2023 met B.N.K. (...) en woont sinds september 2021 onafgebroken samen met zijn echtgenote en hun intussen +- 3- jarige kind M. (...). Wij stellen vast dat betrokkene inderdaad gehuwd is en dat hij met zijn echtgenote een gemeenschappelijk kind heeft, wat hier in wezen niet wordt ontkend. Hoewel zijn gezinsleven erkend wordt, rechtvaardigen de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten een inmenging in zijn privé- en gezinsleven. Het artikel 8 EVRM aan dat geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan is met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die hij kan doen gelden. Deze samenwoont met zijn vrouw en kind verleent hem geen automatisch recht op verblijf in België. Ook het feit dat hij véér zijn verhuis samenleefde met zijn ouders, broers en zus, die over een onbeperkt verblijfsrecht en/of de Belgische nationaliteit beschikken, geeft hem dat recht niet. Ongeacht met wie hij samenwoonde: beide gezinssituaties hebben hem er alleszins niet van weerhouden om strafbare feiten te plegen. Het samenwonen met zijn gezin verleent hem geen automatisch verblijfsrecht, en ontslaat hem evenmin van de verplichting om de Belgische wetgeving, in het bijzonder die met betrekking tot de openbare orde, te respecteren. Het EHRM beperkt het begrip "gezinsleven" in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. Deze uitspraken gaan volledig voorbij aan de feiten. Op het moment dat deze verklaringen werden afgelegd, had betrokkene reeds meerdere veroordelingen opgelopen. Er mag van een verantwoordelijke partner en vader verwacht worden dat hij zijn leven na dergelijke feiten omgooit, of zelfs op z'n minst spijt betuigt. Dat blijkt hier echter niet het geval. Zijn echtgenote schrijft in haar verklaring dat hij heel veel van zijn zoon houdt. Wij beweren niet dat betrokkene niet van zijn kind (noch van zijn echtgenote) zou houden. Wat echter verontrustend is, is dat hij in 2024 — als vader van een minderjarige zoon — opnieuw strafbare feiten heeft gepleegd. Noch in zijn eigen verklaring noch in die in het administratief dossier lezen wij ook maar enige notie van oprecht spijtbesef. In plaats van actief bij te dragen aan de ontwikkeling van zijn gezin en de verantwoordelijkheid op te nemen, vormt zijn aanwezigheid eerder een belasting voor zijn partner en een negatief voorbeeld voor het jonge kind. Kennelijk woog zijn herhaaldelijk strafbaar gedrag zwaarder dan de verantwoordelijkheid die hij als partner, en later als echtgenoot en vader, had moeten opnemen. Op basis van de verklaringen van betrokkene en zijn echtgenote evenals de gegevens uit het dossier, blijkt niet dat zijn aanwezigheid op dit moment onontbeerlijk is binnen het gezin. De bewering van zijn vrouw en van betrokkene zelf blijven dan ook loutere blote beweringen. Er zijn geen aanwijzingen dat de fysieke aanwezigheid van betrokkene in België noodzakelijk is voor het verdere verblijf van zijn echtgenote en minderjarig kind, die beiden zelfs over de Belgische nationaliteit beschikken. Evenmin blijkt uit het dossier dat zijn echtgenote noch het kind — of zelfs in mindere mate — zelfstandig zou kunnen functioneren zonder zijn aanwezigheid. De voorgelegde documenten tonen dan ook niet aan dat betrokkene onmisbaar is voor het gezinsleven in België. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene wordt ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Gezien de reeds eerder vermelde overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van dewelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde (arrest 49.830, Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 22.04.2010). De bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Betrokkene heeft door zijn persoonlijk gedrag een aanslag gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht zich te beschermen. De bedreiging voor de openbare orde die van betrokkene uitgaat is zodanig dat zijn persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Zijn echtgenote en kind kunnen vrij het land in en uitreizen en kunnen, indien gewenst, hem zelfs voor korte tijd bezoeken in Afghanistan of in een ander land. Er zijn geen elementen voorgelegd die aantonen waarom dit niet mogelijk zou zijn. Ten overvloede stellen wij dat de beslissing niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Het gezin wordt dus niet uiteengerukt: mevrouw en het kind worden door deze beslissing niet gescheiden van betrokkene, noch van elkaar. Uit niets blijkt dat deze beslissing een wezenlijke impact zal hebben op de opvoedingssituatie. De referentiepersoon een internationale beschermingsstatus vooraleer hij de Belgische nationaliteit verkreeg. Betrokkene haalt in zijn eigen verklaring aan dat er enkel oorlog is in Afghanistan. Indien betrokkene van mening is dat hij ook recht zou kunnen hebben op internationale bescherming, staat het hem vrij om op basis daarvan een asielaanvraag in te dienen. Indien hij op een andere basis een machtiging tot verblijf wensen, dient hij de in de Vwet gestipuleerde afspraken te volgen.

Wat betreft de (mogelijke) banden met zijn ouders en siblings: het EHRM beperkt het begrip "gezinsleven" in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplé-mentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen. (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die betrokkene dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Onze dienst acht dit tussen betrokken en zijn vader (tevens de referentiepersoon), op basis van alle voorgelegde stukken en voor onze dienst beschikbare informatie, onvoldoende bewezen. Betrokkene brengt niets aan of verklaart zelf niets omtrent een mogelijke afhankelijkheidsrelatie. Bijgevolg is hier geen sprake van een beschermenswaardig gezinsleven nu geen bijkomende elementen van afhankelijkheid blijken in zijn relatie met deze familieleden die verder reiken dan de normale affectieve banden tussen meerderjarige familieleden. De contacten die u met de ouders en/of siblings mogelijks nog zou onderhouden, kunnen worden verdergezet via de moderne communicatiemiddelen of, gezien zij allen —m.u.v. de broer A.H. (...)°2004 en zijn moeder die een B-kaart heeft onder gezinshereniging die de Afghaanse nationaliteit bezitten- inmiddels de Belgische nationaliteit hebben- via korte bezoeken aan het land waar u zich zou vestigen. Onze dienst stelt eveneens een einde aan het verblijf van zijn vernoemde broer °2004. Uit niets blijkt dat zij bijv. niet samen kunnen reizen naar hun land van herkomst. In haar schrijven geeft zijn echtgenote aan dat hij in België zou moeten blijven omdat hij met zijn ouders, vrouw en kind in D. (...) verblijft, en dat hij in Afghanistan geen familie, kennissen of vrienden heeft. Zoals hierboven reeds besproken, woont betrokkene inmiddels niet langer samen met zijn ouders en siblings, maar met zijn vrouw en kind. Zowel zijn broer I. (...) alsook zijn jongere broer M. (...), met wie hij hiervoor samenwoonde, zijn heden overleden. Onze dienst beweert niet dat deze overlijdens geen impact konden hebben op betrokkene. Ze trekken echter geen streep door onze conclusie inzake zijn gedragingen tegen de openbare orde, noch zijn ze een bewijs van bijkomende afhankelijkheid tegenover zijn andere gezinsleden met wie hij hiervoor samenwoonde. Zijn echtgenote schrijft dat ze wil dat hun kind en betrokkene hier veilig in België kunnen opgroeien, en dat ze heel graag wil dat ze de Belgische nationaliteit krijgen. Onze dienst stelt echter nergens dat de echtgenote of het kind verplicht moeten keren naar Afghanistan als gevolg van de beëindiging van het verblijf van betrokkene. Indien betrokkene alsnog het Rijk zou verlaten, zijn er geen aanwijzingen dat betrokkene en zijn echtgenote geen regeling zouden kunnen treffen om op afstand contact te onderhouden, noch dat communicatie via moderne middelen onmogelijk zou zijn. Zijn echtgenote kan hierin bovendien het kind hierin ondersteunen. Wat betreft de gevolgen van deze beslissing voor betrokkene en zijn familieleden, alsook de band met deze personen, stellen wij vast dat het gezin zonder zijn fysieke aanwezigheid kan blijven functioneren.

Betreffende zijn verblijf in het Rijk: betrokkene verblijft sinds maart 2017 in België. Betrokkene verbleef dus op basis van de beschikbare informatie +- 16 jaar in het thuisland, vermoedelijk +- 7 jaar in België. Echter, het relatief lange verblijf in België weegt niet op tegen zijn gedragingen die de openbare orde schenden en kan daarom beëindigd worden. Inzake de bindingen met zijn land van herkomst concluderen wij het volgende: wij achten het zeer waarschijnlijk dat hij in zijn herkomstland nog familie, vrienden of kennissen zou kunnen hebben. In hoeverre een gebrek aan culturele of sociale banden met het land van herkomst hem zou belemmeren om daar terug te keren, blijkt evenmin uit het dossier. Het administratief dossier biedt eveneens geen aanwijzingen dat betrokkene, vanwege een gebrek aan familiale, culturele of sociale banden met zijn land van herkomst, concreet belemmerd zou worden om terug te keren naar dat land. In reactie op het hoorrecht heeft betrokkene enkel loutere verklaringen overgemaakt waarin hij schrijft dat hij daar "niemand" meer heeft, echter zonder enig ondersteunend bewijs. Er werden dan ook geen documenten ingediend, noch werd informatie verstrekt die zijn beweringen onderbouwt. Evenmin heeft hij concrete bewijzen of informatie verstrekt waaruit blijkt dat het voor hem onmogelijk zou zijn om naar zijn land van herkomst terug te keren. Bovendien heeft hij zijn kindertijd en jeugd doorgebracht in het land van herkomst. Op basis van gebrek aan bewijs dat het tegendeel zou aantonen, gaan wij ervan uit dat hij nog steeds zijn moedertaal machtig is. Behalve de eerder genoemde blote beweringen van derden en zijn echtgenote zijn er geen stukken voorgelegd die zelfs met een begin van bewijs kunnen aantonen hij niet in zijn land van herkomst zou kunnen verblijven om daar het leven opnieuw op te nemen, noch dat hij daar voor zelfs een korte periode (om zich opnieuw te schikken naar onze in de wet gestipuleerde voorwaarden) tijdelijk kan verblijven. Gezien zijn

lange levensloop in het tand van herkomst acht onze dienst het niet onmogelijk dat hij aldaar het leven terug kan opbouwen, en/of zich daar voor een korte periode terug kan vestigen."

De kernvraag die zich volgens de verzoekende partij stelt is of de bestreden beslissing een inmenging vormt in haar gezins- en privéleven en bij uitbreiding in dat van haar familieleden en of de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing alle relevante gegevens, waarover zij beschikte, op zorgvuldige wijze heeft betrokken in de afweging tussen enerzijds haar belang bij de uitoefening van haar privé- en gezinsleven in het Rijk en bij uitbreiding dat van haar familieleden en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, dat dient nagegaan te worden of de proportionaliteit in acht werd genomen.

Gelet op de hierboven vermelde motieven kan de verzoekende partij vooreerst niet dienstig betogen dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de reeds lange duur van het verblijf in België en haar verklaringen dat haar uitgebreide familie allen in België verblijven en zij geen banden heeft met Afghanistan.

Door nogmaals te herhalen dat zij een gezin vormt met mevrouw B.N.K., met wie zij gehuwd is en met wie zij samenwoont en met wie zij het Belgisch kind M.N. heeft, dat zij samen met mevrouw B.N.K. en het minderjarige kind M.N. een gezinscel vormt waarbij zij wederzijds de verantwoordelijkheid voor elkaar opnemen, dat zij als minderjarige in 2017 naar België kwam en toen vijftien jaar oud was, dat zij het grote deel van de jaren die vorm geven aan iemand heeft doorgebracht op het Belgisch grondgebied, met name van maart 2017 tot heden, dat zij als minderjarige naar België kwam, dat zij 15 jaar was toen zij in België kwam, dat zij een belangrijk deel van haar leven (iets meer dan acht jaar) heeft doorgebracht in België, dat zij al haar sociale belangen in België heeft, dat haar ouders, broers en zusters in België wonen, dat haar echtgenote de Belgische nationaliteit heeft en dat zij een Belgisch kind, geboren uit een Belgische ouder, heeft, die de Belgische nationaliteit heeft, dat het kind nauwelijks drie jaar oud is, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij voornoemde motieven, waaruit blijkt dat deze elementen in overweging werden genomen. Evenmin toont zij hiermee aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn.

De bij het verzoekschrift gevoegde geboorteakte van haar zoon en kopie van de Belgische identiteitskaarten van haar echtgenote, zoon, vader, broer S. en zus, evenals de kopie van de Belgische verblijfskaart van haar moeder en broer M., doen geen afbreuk aan voornoemde motieven van de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij met haar in België verblijvende familie- en gezinsleden.

Waar de verzoekende partij betoogt dat er vanuit wordt gegaan dat er geen afhankelijkheidsrelatie zou bestaan terwijl deze met haar echtgenote en kind, gelet op de samenwoning, wordt vermoed, stelt de Raad vooreerst vast dat een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met haar Belgische echtgenote en Belgische zoon, niet wordt betwist.

Waar zij stelt dat zij en haar echtgenote in een wederzijdse afhankelijkheidsrelatie staan, maakt zij, mede gelet op wat volgt, niet aannemelijk dat in dit verband enig stuk voorlag of enig gegeven bleek op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

3.12. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift onder meer de volgende stukken: "13. schrijven K. (...) peuterschool 14. schoolattest basisschool K. (...) voor N.M. (...) 15. schrijven werkgever B. (...) NV, (...) 16. arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur werkgever B. (...) NV en werknemer N.K.W. (...) 17. schoolattest N.K.W.. (...) schooljaar 2016-2017 18. schoolattest N.K.W. (...) schooljaar 2017-2018 19. S.(...)school Okan verklaring 18.09.2018 20. attest regelmatige lesbijwoning in het onthaaljaar 2018 21. deelcertificaat 30.06.2019 22. attest regelmatige lesbijwoning in het onthaaljaar november 2018 23. rapporten Centrum voor Leren en Werken A. (...) N.K.W. (...)"

In de bestreden beslissing wordt gesteld: "Om deze redenen startte onze dienst op 26/01/2023 een onderzoek in de vorm van een hoorrecht, waarbij aan betrokkene werd meegedeeld dat er een onderzoek werd opgestart naar de mogelijke beëindiging van zijn machtiging tot verblijf. Meer specifiek bevatte onze instructie de volgende informatie: "In artikel 21 van de wet van 15/12/1980 staat het volgende: De minister of zijn gemachtigde kan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, beëindigen en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Verder bevatte dit hoorrecht ook onderstaande informatie: "In het kader van een onderzoek van uw dossier en in het bijzonder op basis van artikel 23 §2 van de wet van 15/12/1980 waarin staat: "Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden

met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familielieden", staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht. Deze instructie werd aangetekend verstuurd naar betrokkene op 08/05/2023. In navolging van onze instructie dd. 26/01/2023, heeft onze dienst volgende stukken ontvangen op 06/07/2023: -verklaringen van de familieleden, kennissen en van de betrokkene zelf dd. 02/03/2023, dd. 03/03/2023 en dd. 05/03/2023 Tot op heden hebben wij in het kader van dit lopend onderzoek geen andere documenten ontvangen." De verzoekende partij betwist deze motieven niet.

Zij toont niet aan dat zij voornoemde bij haar verzoekschrift gevoegde stukken voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij heeft overgemaakt. Evenmin blijkt dit uit het administratief dossier. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

3.13. De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat het EHRM, waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, een aantal meer specifieke criteria heeft geformuleerd die de nationale overheden moeten leiden in het maken van een redelijke belangenafweging, met name de zogenaamde *Boultif-Üner*-criteria.

Over het criterium 'de aard en de ernst van het gepleegde misdrijf' stelt de verzoekende partij dat zij werd veroordeeld door de politierechtbank wegens een politieovertreding, wat, zo stelt zij, bezwaarlijk een ernstig misdrijf kan worden genoemd. De Raad merkt op dat nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat dit een ernstig misdrijf betreft. Waar de verzoekende partij stelt dat er een aantal processen-verbaal werden opgesteld zonder dat dit evenwel tot vervolging leidde, dat de zaken werden geseponneerd, kan de Raad slechts vaststellen dat dit in de bestreden beslissing wordt bevestigd. In de bestreden beslissing wordt tevens gesteld dat het gegeven dat het parket in sommige gevallen oordeelde dat het dossier werd geseponneerd wegens loutere opportuniteitsredenen de verwerende partij niet verhindert om reeds maatregelen te nemen op verblijfsrechtelijk vlak, zelfs inzake zaken die door het parket geseponneerd werden, dat de afwezigheid van een veroordeling of vervolging op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de beoordeling dat de verzoekende partij de openbare orde heeft geschaad niet in de weg staat, hetgeen de verzoekende partij met voornoemd betoog geenszins weerlegt of ontkracht. De verzoekende partij stelt voorts dat zij voor feiten gepleegd in 2019, met name fraude bij behalen van een rijbewijs, bij verstek in graad van beroep werd veroordeeld tot een werkstraf van 120 uren en een geldboete van 8000 euro, dat het een éénmalige veroordeling correctioneel betrof waarin haar concrete rol in het bewuste dossier eerder beperkt was (éénmalig feit in 2019), dat zij haar schuld heeft erkend in graad van beroep en hiervoor bestraffing heeft opgelopen, dat hieruit evenwel niet kan worden afgeleid dat zij een gevaar zou vormen voor de openbare orde en/of veiligheid of een ernstige, werkelijke en actuele bedreiging zou vormen. Het volstaat om in dit verband te verwijzen naar hetgeen hierover uiteengezet wordt in punt 3.8.

Over het criterium 'de duur van het verblijf in het gastland' stelt de verzoekende partij dat zij als minderjarige naar België kwam en thans meer dan acht jaar op Belgisch grondgebied verblijft, jaren die sterk bepalend zijn voor haar vorming. Uit de motieven van de bestreden beslissing, zoals uiteengezet in punt 3.11., blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het lang verblijf van de verzoekende partij in België. Door nogmaals te wijzen op haar lang verblijf in België sedert haar minderjarigheid, toont de verzoekende partij niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn. Waar zij nog stelt dat zij hier school liep en thans werkzaam is, verwijst de Raad naar hetgeen uiteengezet wordt in punt 3.12. en waaruit blijkt dat deze informatie niet bij de verwerende partij voorlag op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat het die laatste niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Over het criterium 'het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode' stelt de verzoekende partij dat er geen nieuwe vervolgingen lastens haar werden ingesteld, dat de feiten waarvoor zij veroordeeld werd *de facto* dateren van 2019, dat de voorgehouden inbreuken op de coronawetgeving niet tot een vervolging leidden, dat het proces-verbaal van 2024 werd geseponneerd en niet tot enige vervolging leidde. Dit wordt bevestigd in de bestreden beslissing. De Raad herhaalt dat het loutere gegeven dat de poging tot oplichting dateert van meer dan zes jaar geleden nog niet aantoont dat de verwerende partij ten onrechte vaststelt dat de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De vaststelling dat het gedrag van de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde wordt overigens niet uitsluitend afgeleid uit feiten die intussen meer dan zes jaar geleden hebben plaatsgevonden. Er wordt, zoals de verzoekende partij aangeeft, tevens rekening gehouden met inbreuken die niet tot vervolging hebben geleid. Het loutere feit dat de processen-verbaal tot seponering hebben geleid maakt nog niet dat de daarin omschreven feiten niet mee in rekening mogen worden genomen bij de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet concreet aannemelijk. Waar de verzoekende partij in dit verband nog stelt dat uit haar verklaring haar betrokkenheid bij de feiten in 2024

gering, zo niet onbestaande, blijkt en dat het vermoeden van onschuld geldt nu er geen veroordeling uitgesproken werd en er geen gerechtelijke toetsing was, volstaat het te verwijzen naar hetgeen hierover uiteengezet wordt in punt 3.8.

Over het criterium 'de nationaliteit van alle betrokkenen' betoogt de verzoekende partij dat haar rechtstreekse familieleden, onder meer haar vader en sommige broers en zussen, de Belgische nationaliteit hebben, dat ook haar moeder van Afghaanse nationaliteit reeds geruime tijd op het Belgisch grondgebied verblijft, dat zij gehuwd is met een Belgische onderdaan, mevrouw B.N.K., met wie zij een Belgisch kind, M.N. heeft, met wie zij samenwoont. Over het criterium 'de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk huwelijksleven' stelt de verzoekende partij dat zij reeds jaren samenwoont met haar echtgenote met wie zij reeds voorafgaand het huwelijk samenwoonde, dat uit hun huwelijk een Belgisch kind is geboren dat samen met zijn ouders een gezinscel vormt en dat in een afhankelijkheidsrelatie ten opzichte van haar verkeert, dat zij samenwoont met haar echtgenote en kostwinner is in het gezin. Over het criterium 'de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd' betoogt de verzoekende partij dat uit haar huwelijk met mevrouw B.N.K. in 2022 M.N. werd geboren, die thans bijna drie jaar oud is en van Belgische nationaliteit is. Uit voornoemde motieven van de bestreden beslissing, zoals uiteengezet in punt 3.11., blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de 'gezinsscel' van de verzoekende partij, haar echtgenote en hun driejarig kind, evenals met de nationaliteit van de in België verblijvende gezins- en familieleden van de verzoekende partij. Door nogmaals deze elementen te herhalen, toont de verzoekende partij niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing in dit verband foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn. Met het vage betoog dat haar kind in een afhankelijkheidsrelatie ten opzichte van haar verkeert, toont zij niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel is van de verwerende partij om te stellen dat op basis van de verklaringen van de verzoekende partij en haar echtgenote evenals de gegevens uit het dossier niet blijkt dat haar aanwezigheid op dit moment onontbeerlijk is binnen het gezin, dat de beweringen van haar vrouw en van de verzoekende partij zelf dan ook loutere blote beweringen blijven, dat er geen aanwijzingen zijn dat de fysieke aanwezigheid van de verzoekende partij in België noodzakelijk is voor het verdere verblijf van haar echtgenote en minderjarig kind, die beiden zelfs over de Belgische nationaliteit beschikken, dat evenmin uit het dossier blijkt dat haar echtgenote noch het kind - of zelfs in mindere mate - zelfstandig zou kunnen functioneren zonder haar aanwezigheid en dat de voorgelegde documenten dan ook niet aantonen dat de verzoekende partij onmisbaar is voor het gezinsleven in België. Waar de verzoekende partij nogmaals stelt dat zij kostwinner is in het gezin en elders in haar verzoekschrift in dit verband stelt dat mevrouw N.K. en hun zoon in een afhankelijkheidsrelatie staan ten opzichte van haar, herhaalt de Raad dat deze informatie niet voorlag op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij dan ook niet ten kwade kan worden gedeut hiermee geen rekening te hebben gehouden. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat zij geen job kan vinden in haar land van herkomst en op die manier haar kind/gezin blijvend financieel kan steunen. Zij toont evenmin aan dat haar echtgenote ook niet kan of zou kunnen terugvallen op eigen inkomsten, op hulp van familie of de sociale bijstand.

Over het criterium 'de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband' betoogt de verzoekende partij dat haar echtgenote hier geen weet van had, dat het naar aanleiding van de vervolging is dat zij op de hoogte werd gesteld, dat zij thans wel op de hoogte is van haar aandeel en haar ondersteunt in haar rehabilitatie. Zij weerlegt noch ontkracht met dit betoog de motieven van de bestreden beslissing, waarin wordt gesteld: *"in haar verklaring van zijn echtgenote lezen wij een aantal zaken. Zij stelt dat betrokkene "heel aardig en een goed mens is, altijd bereid om voor anderen klaar te staan. In de twee jaar dat ik met hem samen ben, heb ik hem nooit iets verkeerd zien doen." Ze voegt eraan toe dat hij "vroeger een paar keer door de politie is meegenomen, maar dat hij daar niets mee te maken had en telkens weer werd vrijgelaten." De verklaring van zijn echtgenote dateert echter van 2023. Deze verklaring staat echter in contrast met de objectieve vaststellingen van voor 2023. Sinds 2019 kwam betrokkene herhaaldelijk in aanraking met de politie, werd hij strafrechtelijk veroordeeld en beschikt hij over een strafblad en werd hij in totaal onmiskenbaar 2 keer veroordeeld. Zelfs vorig jaar kwam hij opnieuw in aanraking met de politiediensten en het Parket wegens opzettelijke slagen en verwondingen. Het beeld dat zij schetst van betrokkene werd duidelijk doorprikt door zijn eigen gedragingen. Haar verklaring komt dus niet overeen met de feitelijke situatie, aangezien de strafbare feiten duidelijk aantoonbaar zijn en betrokkene na haar verklaring recent en opnieuw in conflict kwam met de openbare orde. Betrokkene woont sinds 27/09/2021 samen met zijn partner, die later zijn echtgenote werd. Tijdens de periode waarin hij verschillende feiten pleegde en werd veroordeeld, leefden zij samen. Op basis hiervan acht onze dienst de verklaring van zijn echtgenote, waarin zij stelt dat ze in twee jaar tijd "niets slechts heeft gezien", als een aanwijzing dat zij bewust of onbewust bepaalde feiten negeert. Dit is opmerkelijk, aangezien de feiten waarvoor betrokkene werd veroordeeld plaatsvonden tussen 3 december 2019 en 22 oktober 2021. Zo werd hij op 7 april 2021 door de politie veroordeeld wegens het niet naleven van de voorwaarden van een voorlopig rijbewijs of scholingsbewijs. Later volgde een veroordeling wegens deelname aan een criminele organisatie en poging tot oplichting, bevestigd in een vonnis van augustus 2021. Het mag worden aangenomen dat zijn echtgenote ten minste op*

de hoogte was van deze laatste feiten. Indien zij daarentegen werkelijk echt niet op de hoogte was van deze feiten op het moment dat zij haar verklaring opstelde, is dat minstens even verontrustend! Dit zou namelijk betekenen dat betrokkene erin slaagt zijn omgeving te overtuigen van zijn zogenaamd onschuldige karakter, terwijl hij in werkelijkheid wel degelijk ernstige strafbare feiten heeft gepleegd. Dit vermogen om zich anders voor te doen dan hij is, maakt deel uit van zijn persoonlijk gedrag. Ook daarin schuilt een risico voor de samenleving.” Evenmin toont zij hiermee aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn.

Over het criterium ‘de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen’ betoogt de verzoekende partij dat mevrouw B.N.K. de Belgische nationaliteit heeft, dat zij reeds van jonge leeftijd op Belgisch grondgebied verblijft, dat mevrouw N.K. het in haar verklaring expliciet duidelijk maakte dat zij onmogelijk naar Afghanistan mee terug kan gaan, dat zij zegt in haar verklaring: *“Jullie zeggen dat mijn man terug naar zijn land moet. Als mijn man terug naar zijn land gaat, wat ga ik en mijn kindje doen. Ik kan niet zonder W. (...). In Afghanistan is het heel moeilijk. Ik wil niet dat mijn kindje daar opgroeit, daarom ben ik ook hier. Ik was ook heel klein toen ik naar België kwam omdat het daar zo moeilijk was. Mijn kindje is hier geboren, ik wil dat het hier veilig opgroeit en W. (...) wil dat ook. Wij als kleine familie zijn héél gelukkig hier. Ik en mijn zoon hebben de nationaliteit Belg. maar W. (...) heeft dat niet....”*, dat haar echtgenote geen band meer heeft met Afghanistan, dat het nog jonge kind al helemaal geen band heeft met Afghanistan, dat het bovendien, gelet op de huidige politieke situatie in Afghanistan, nu de taliban het regime overgenomen heeft, het voor mevrouw, die hier *de facto* in België opgegroeid is en de Belgische nationaliteit heeft, nagenoeg onmogelijk is haar als haar echtgenote te volgen naar Afghanistan waar de fundamentele rechten van vrouwen voortdurend met de voeten worden getreden (gebrekkige mobiliteit, verplichte hoofddoek en meer, geen onderwijs en/of uitgangsmogelijkheden enzovoort), dat de vrouwenrechten voortdurend worden geschonden in Afghanistan, wat maakt dat zij als Belgische verplicht zou worden zich te onderwerpen aan de omstandigheden waarbij zij als vrouw slechts als tweederangsburger zou behandeld worden. De verzoekende partij stelt voorts in haar verzoekschrift dat, gelet op de tweederangs rol die vrouwen worden toebedeeld in Afghanistan, los van een mogelijke gevaarlijke toestand waarin zij zou verkeren bij een mogelijke terugkeer naar Afghanistan, aangezien zij te verwesterd is om zich cultureel te kunnen aanpassen, mevrouw B.N.K. haar niet kan vervoegen naar Macedonië (lees: Afghanistan), dat het kind zelf geen enkele band heeft met Afghanistan. Uit de motieven van de bestreden beslissing, zoals uiteengezet in punt 3.11., blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de verklaring van de echtgenote van de verzoekende partij doch dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat zij nergens stelt dat de echtgenote of het kind verplicht moeten (terug)keren naar Afghanistan als gevolg van de beëindiging van het verblijf van de verzoekende partij, dat indien de verzoekende partij alsnog het Rijk zou verlaten, er geen aanwijzingen zijn dat de verzoekende partij en haar echtgenote geen regeling zouden kunnen treffen om op afstand contact te onderhouden, noch dat communicatie via moderne middelen onmogelijk zou zijn, dat haar echtgenote het kind hierin bovendien kan ondersteunen. Met haar betoog weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij deze motieven. Evenmin toont zij aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

Over het criterium ‘het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling’ stelt de verzoekende partij dat zij een gezin vormt met haar Belgische echtgenote B.N.K. en hun minderjarig Belgisch kind M.N., geboren op Belgisch grondgebied, die geen enkele binding heeft met Afghanistan, dat over de duurzaamheid en de stabiliteit van deze relatie geen betwisting bestaat, dat er dus wordt erkend dat zij met haar echtgenote en hun kind een gezinscel vormt, dat deze op elkaar zijn aangewezen waardoor zij in een wederzijdse afhankelijkheidssituatie verkeren, dat één en ander des te meer geldt voor het minderjarige kind, dat M.N. nauwelijks drie jaar oud is, dat haar Belgisch kind geen enkele band heeft met haar land van herkomst, dat hij hier schoolloopt, dat alle theoretische beschouwingen ten spijt in de bestreden beslissing, de beëindiging van verblijf een verregaande inbreuk in haar privéleven inhoudt omdat haar familiale relaties en bij uitbreiding die van haar echtgenote, mevrouw B.N.K., en hun minderjarig kind, M.N., die deel uitmaken van het gezin, hierdoor geschaad worden, dat de beëindiging verblijf tot gevolg heeft dat het minderjarige kind verstoken blijft van het recht door beide ouders, zowel zijn vader als moeder, opgevoed te worden, dat deze beslissing op termijn noodzakelijk een verwijdering van haar van het Belgisch grondgebied beoogt en indruist tegen het hoger belang van M.N., dat een opvoedingstaak en de dagdagelijkse aanwezigheid van een ouder bij zijn minderjarig kind niet vervangen kan worden door contacten van op afstand of via moderne middelen, dat de bestreden beslissing met miskenning van ontwikkelingspsychologie bij jonge kinderen, de fysieke aanwezigheid van ouders in het leven van hun kinderen om hen dagdagelijks bij te staan niet alleen minimaliseert maar bovendien totaal ontkent.

De Raad merkt vooreerst op dat uit de motieven van de bestreden beslissing, zoals uiteengezet in punt 3.11., blijkt dat de verwerende partij het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote en haar Belgisch kind geenszins betwist. Waar de

verzoekende partij stelt dat zij op elkaar zijn aangewezen waardoor zij in een wederzijdse afhankelijkheidssituatie verkeren, dat één en ander des te meer geldt voor het minderjarige kind, dat M.N. nauwelijks drie jaar oud is, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat het minderjarige kind van de verzoekende partij drie jaar oud is, doch ook wordt gesteld dat op basis van de verklaringen van de verzoekende partij en haar echtgenote evenals de gegevens uit het dossier niet blijkt dat de aanwezigheid van de verzoekende partij op dit moment onontbeerlijk is binnen het gezin, dat de beweringen van haar vrouw en van de verzoekende partij zelf dan ook loutere blote beweringen blijven, dat er geen aanwijzingen zijn dat de fysieke aanwezigheid van de verzoekende partij in België noodzakelijk is voor het verdere verblijf van haar echtgenote en minderjarig kind, die beiden zelfs over de Belgische nationaliteit beschikken, dat evenmin uit het dossier blijkt dat haar echtgenote noch het kind – of zelfs in mindere mate – zelfstandig zou kunnen functioneren zonder haar aanwezigheid en dat de voorgelegde documenten dan ook niet aantonen dat de verzoekende partij onmisbaar is voor het gezinsleven in België. Door louter te beweren dat zij in een wederzijdse afhankelijkheidssituatie verkeren en voorts te wijzen op hun duurzame en stabiele relatie, toont de verzoekende partij niet aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn. Waar de verzoekende partij benadrukt dat haar zoon geen enkele band heeft met haar land van herkomst en dat hij in België school loopt, herhaalt de Raad dat de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd dat zij nergens stelt dat de echtgenote of het kind verplicht moeten (terug)keren naar Afghanistan als gevolg van de beëindiging van het verblijf van de verzoekende partij, dat indien de verzoekende partij alsnog het Rijk zou verlaten, er geen aanwijzingen zijn dat de verzoekende partij en haar echtgenote geen regeling zouden kunnen treffen om op afstand contact te onderhouden, noch dat communicatie via moderne middelen onmogelijk zou zijn, dat haar echtgenote het kind hierin bovendien kan ondersteunen, motieven die de verzoekende partij geenszins weerlegt of ontkracht. ■

De verzoekende partij stelt dat alle theoretische beschouwingen ten spijt in de bestreden beslissing, de beëindiging van verblijf een verregaande inbreuk in haar privéleven inhoudt omdat haar familiale relaties en bij uitbreiding die van haar echtgenote, mevrouw B.N.K. en hun minderjarig kind, M.N., die deel uitmaken van het gezin, hierdoor geschaad worden. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel is van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat het gevaar dat zij vormt voor de openbare orde superieur is aan de gezinsbelangen die zij kan doen gelden, dat de samenwoning met haar vrouw en haar kind haar geen automatisch recht op verblijf in België verleent, dat ook het feit dat zij voor haar verhuis samenleefde met haar ouders, broers en zus, die over een onbeperkt verblijfsrecht en/of de Belgische nationaliteit beschikken, haar dat recht niet geeft, dat beide gezinssituaties haar er alleszins niet van hebben weerhouden om strafbare feiten te plegen, dat het samenwonen met haar gezin haar geen automatisch verblijfsrecht verleent en haar evenmin ontslaat van de verplichting om de Belgische wetgeving, in het bijzonder die met betrekking tot de openbare orde, te respecteren, dat het van een verantwoordelijke partner en vader mag worden verwacht dat hij zijn leven na dergelijke feiten omgoot of zelfs op z'n minst spijt betuigt, dat dat hier echter niet het geval blijkt, dat haar echtgenote in haar verklaring schrijft dat de verzoekende partij heel veel van haar zoon houdt, dat niet wordt beweerd dat zij niet van haar kind (noch van haar echtgenote) zou houden, dat wat echter verontrustend is, is dat zij in 2024 – als vader van een minderjarige zoon – opnieuw strafbare feiten heeft gepleegd, dat noch in haar eigen verklaring noch in die in het administratief dossier ook maar enige notie van oprecht spijtbesef wordt gelezen, dat in plaats van actief bij te dragen aan de ontwikkeling van haar gezin en de verantwoordelijkheid op te nemen, haar aanwezigheid eerder een belasting vormt voor haar partner en een negatief voorbeeld voor het jonge kind, dat kennelijk haar herhaaldelijk strafbaar gedrag zwaarder woog dan de verantwoordelijkheid die zij als partner, en later als echtgenoot en vader, had moeten opnemen, dat op basis van de verklaringen van de verzoekende partij en haar echtgenote evenals de gegevens uit het dossier, niet blijkt dat haar aanwezigheid op dit moment onontbeerlijk is binnen het gezin, dat de bewering van haar vrouw en van de verzoekende partij zelf dan ook loutere blote beweringen blijven, dat er geen aanwijzingen zijn dat de fysieke aanwezigheid van de verzoekende partij in België noodzakelijk is voor het verdere verblijf van haar echtgenote en minderjarig kind, die beiden zelfs over de Belgische nationaliteit beschikken, dat evenmin uit het dossier blijkt dat haar echtgenote noch het kind – of zelfs in mindere mate – zelfstandig zou kunnen functioneren zonder haar aanwezigheid, dat de voorgelegde documenten dan ook niet aantonen dat de verzoekende partij onmisbaar is voor het gezinsleven in België, dat het familiale en persoonlijke belang van de verzoekende partij ondergeschikt wordt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde, dat het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven, dat gezien de reeds eerder vermelde overwegingen het persoonlijke en familiale belang, op basis van dewelke de verzoekende partij het verblijfsrecht wenst te bekomen, hier dan ook ondergeschikt wordt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde, dat de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven rechtvaardigen, dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een aanslag heeft gepleegd op de openbare orde, dat de samenleving het recht heeft zich te beschermen, dat de bedreiging voor de openbare orde die van haar uitgaat zodanig is dat haar persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Gelet op voornoemde motieven kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat uit de motieven van

de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt waarom haar persoonlijke belangen en bij uitbreiding die van haar echtgenote en haar minderjarig kind ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde, dat uit niets blijkt waarom haar persoonlijke belangen niet kunnen doorwegen op de overwegingen van openbare orde, dat in de beslissing in essentie op zeer algemene wijze wordt gesteld dat de persoonlijke een familiale belangen ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

De verzoekende partij stelt dat de beëindiging verblijf tot gevolg heeft dat het minderjarige kind verstoken blijft van het recht door beide ouders, zowel zijn vader als moeder, opgevoed te worden, maar toont niet aan op grond waarvan haar zoon *in casu* dat recht heeft. Bovendien weerlegt zij met dit betoog niet dat er geen aanwijzingen zijn dat zij en haar echtgenote geen regeling kunnen treffen om op afstand contact te onderhouden en dat communicatie via moderne middelen onmogelijk zou zijn, dat de echtgenote haar kind hierin kan ondersteunen en dat de echtgenote en haar kind vrij het land in en uit kunnen reizen voor korte bezoeken aan haar in Afghanistan of (minstens) in een ander land. Zij toont voorts niet aan dat de gemaakte belangenafweging *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of in strijd met artikel 8 van het EVRM is.

Waar de verzoekende partij stelt dat deze beslissing op termijn noodzakelijk een verwijdering van haar van het Belgisch grondgebied beoogt en indruist tegen het hoger belang van M.N., merkt de Raad op dat de thans bestreden beslissing slechts een beslissing tot beëindiging van het verblijf – zonder bevel om het grondgebied te verlaten – betreft. De verzoekende partij maakt bovendien, mede gelet op wat voorafgaat en wat volgt, niet concreet aannemelijk dat de thans bestreden beslissing in strijd is met het hoger belang van het kind.

De verzoekende partij stelt dat een opvoedingstaak en de dagdagelijkse aanwezigheid van een ouder bij diens minderjarig kind niet vervangen kan worden door contacten van op afstand of via moderne middelen, maar maakt dit geenszins concreet aannemelijk. In de bestreden beslissing wordt conform de rechtspraak van het EHRM gesteld dat indien de verzoekende partij alsnog het Rijk zou verlaten, er geen aanwijzingen zijn dat zij en haar echtgenote geen regeling kunnen treffen om op afstand contact te onderhouden, noch dat communicatie via moderne middelen onmogelijk zou zijn, dat haar echtgenote het kind hierin bovendien kan ondersteunen en dat de echtgenote en het kind van de verzoekende partij vrij het land in en uit kunnen reizen voor korte bezoeken aan haar in Afghanistan of (minstens) in een ander land. De Raad merkt op dat vele personen, om professionele of andere redenen, in een ander land dan hun kinderen dienen te verblijven en er desondanks in slagen een gezinsleven te onderhouden. De verzoekende partij toont niet concreet aan waarom zij daarin niet zou kunnen slagen.

De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing, met miskenning van ontwikkelingspsychologie bij jonge kinderen, de fysieke aanwezigheid van ouders in het leven van hun kinderen om hen dagdagelijks bij te staan niet alleen minimaliseert maar bovendien totaal ontkent. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt geenszins dat de fysieke aanwezigheid van ouders wordt geminimaliseerd of ontkend, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet concreet aannemelijk. Er wordt in de bestreden beslissing namelijk concreet onderzocht of de fysieke aanwezigheid van de verzoekende partij in België onontbeerlijk is voor haar gezin. *In casu* wordt vastgesteld dat uit het dossier niet blijkt dat haar aanwezigheid op dit moment onontbeerlijk is binnen het gezin, dat er geen aanwijzingen zijn dat de fysieke aanwezigheid van de verzoekende partij in België noodzakelijk is voor het verdere verblijf van haar echtgenote en minderjarige kind, die beiden zelfs over de Belgische nationaliteit beschikken, dat evenmin uit het dossier blijkt dat haar echtgenote noch het kind – zelfs in mindere mate – zelfstandig zou kunnen functioneren zonder haar aanwezigheid, dat de voorgelegde documenten dan ook niet aantonen dat zij onmisbaar is voor het gezinsleven in België. Bovendien, het weze herhaald, wordt in de bestreden beslissing ook gemotiveerd dat er geen aanwijzingen zijn dat zij en haar echtgenote geen regeling kunnen treffen om op afstand contact te onderhouden, noch dat communicatie via moderne middelen onmogelijk zou zijn, dat haar echtgenote het kind hierin bovendien kan ondersteunen en dat de echtgenote en het kind van de verzoekende partij vrij het land in en uit kunnen reizen voor korte bezoeken aan haar in Afghanistan of (minstens) in een ander land. Er zijn met andere woorden geen aanwijzingen dat dagdagelijkse bijstand niet kan gebeuren van op afstand en fysieke aanwezigheid door korte bezoeken. Door louter op algemene wijze te wijzen op de ontwikkelingspsychologie bij jonge kinderen en het belang van de fysieke aanwezigheid van ouders in het leven van hun kinderen, toont de verzoekende partij niet aan dat voornoemde concrete motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

Waar de verzoekende partij stelt dat de rol van haar als vader niet vervangen kan worden door de rol van de andere ouder, met name moeder, laat staan dat deze rollen getransponeerd kunnen worden of volledig kunnen worden opgenomen door de ene dan wel de andere ouder, kan de Raad slechts vaststellen dat nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat dit zou kunnen. De verzoekende partij stelt dat het belang van M.N. om evenwichtig te kunnen opgroeien, de verdere aanwezigheid vereist van zijn vader die complementair is aan de rol die zijn moeder vervult en die elk een eigen rol te vervullen hebben in de verdere

opvoeding van hun kind, dat de bestreden beslissing een einde stelt aan haar verblijf als vader van haar jonge kind en dit probeert te rechtvaardigen door de relativering van het belang van de aanwezigheid van haar als ouder in het leven van haar nog minderjarig kind, terwijl dat wetenschappelijk onderzoek juist dit belang van de aanwezigheid van vaders vanaf de geboorte in het leven van hun kinderen benadrukt omdat zij een complementaire rol spelen ten opzichte van moeders, maar toont met dit betoog niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel is om in de bestreden beslissing te stellen dat op basis van de verklaringen van de verzoekende partij en haar echtgenote evenals de gegevens uit het dossier niet blijkt dat haar aanwezigheid op dit moment onontbeerlijk is binnen het gezin, dat er geen aanwijzingen zijn dat de fysieke aanwezigheid van de verzoekende partij in België noodzakelijk is voor het verdere verblijf van haar echtgenote en minderjarige kind, die beiden zelfs over de Belgische nationaliteit beschikken, dat evenmin uit het dossier blijkt dat haar echtgenote noch het kind – zelfs in mindere mate – zelfstandig zou kunnen functioneren zonder haar aanwezigheid, dat de voorgelegde documenten dan ook niet aantonen dat zij onmisbaar is voor het gezinsleven in België. Zij toont niet aan dat zij haar rol als vader niet kan vervullen door middel van communicatie via moderne communicatiemiddelen en bezoeken van haar zoon aan haar in Afghanistan of (minstens) in een ander land.

De verzoekende partij stelt dat het hoger belang van M.N. voorop dient te staan, rekening houdend met alle omstandigheden. Zij wijst op de driejarige leeftijd van haar zoon, maar laat na concreet toe te lichten op welke wijze de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden in het licht van het hoger belang van het kind. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat het kind van de verzoekende partij drie jaar is. Voorts wordt er wel degelijk rekening mee gehouden nu in het kader van het mogelijk contact door middel van moderne communicatiemiddelen, de verwerende partij er uitdrukkelijk op wijst dat haar echtgenote het kind hierin kan ondersteunen. Waar de verzoekende partij wijst op de lichamelijke en emotionele ontwikkeling van haar zoon, de affectieve relatie die hij met zijn vader heeft en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan wanneer deze gescheiden wordt van de onderdaan die derdelander is, merkt de Raad op dat hierover in de bestreden beslissing wordt gesteld dat op basis van de verklaringen van de verzoekende partij en haar echtgenote evenals de gegevens uit het dossier niet blijkt dat haar aanwezigheid op dit moment onontbeerlijk is binnen het gezin, dat er geen aanwijzingen zijn dat de fysieke aanwezigheid van de verzoekende partij in België noodzakelijk is voor het verdere verblijf van haar echtgenote en minderjarige kind, die beiden zelfs over de Belgische nationaliteit beschikken, dat evenmin uit het dossier blijkt dat haar echtgenote noch het kind – zelfs in mindere mate – zelfstandig zou kunnen functioneren zonder haar aanwezigheid en dat de voorgelegde documenten dan ook niet aantonen dat zij onmisbaar is voor het gezinsleven in België. Door op algemene wijze te verwijzen naar de lichamelijke en emotionele ontwikkeling van haar zoon, de affectieve relatie die hij met zijn vader heeft en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan wanneer deze gescheiden wordt van de onderdaan die derdelander is, toont de verzoekende partij niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn. Evenmin toont zij aan dat deze motieven in het licht van het hoger belang van het kind *in casu* niet volstonden. Zij stelt weliswaar dat zij duurzaam en stabiel altijd de zorg over haar kind heeft waargenomen maar laat na dit concreet toe te lichten of te onderbouwen met enig begin van bewijs. Zij stelt dat zij met haar minderjarig kind samenwoont maar toont hiermee niet aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of in strijd met het hoger belang van het kind zijn. De loutere samenwoning maakt immers nog niet dat haar fysieke aanwezigheid in België onontbeerlijk zou zijn voor haar gezin.

Voorts mag niet uit het oog verloren worden dat erop gewezen wordt dat het gevaar dat de verzoekende partij vormt voor de openbare orde superieur is aan de gezinsbelangen die zij kan doen gelden, dat het van een verantwoordelijke partner en vader mag worden verwacht dat hij zijn leven na dergelijke feiten omgooit of zelfs op z'n minst spijt betuigt, dat dat hier echter niet het geval blijkt, dat wat echter verontrustend is, is dat zij in 2024 – als vader van een minderjarige zoon – opnieuw strafbare feiten heeft gepleegd, dat noch in haar eigen verklaring noch in die in het administratief dossier ook maar enige notie van oprecht spijtbesef wordt gelezen, dat in plaats van actief bij te dragen aan de ontwikkeling van haar gezin en de verantwoordelijkheid op te nemen, haar aanwezigheid eerder een belasting vormt voor haar partner en een negatief voorbeeld voor het jonge kind, dat kennelijk haar herhaaldelijk strafbaar gedrag zwaarder woog dan de verantwoordelijkheid die zij als partner, en later als echtgenoot en vader, had moeten opnemen, dat het familiale en persoonlijke belang van de verzoekende partij ondergeschikt wordt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde, dat het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven, dat de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven rechtvaardigen, dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een aanslag heeft gepleegd op de openbare orde, dat de samenleving het recht heeft zich te beschermen, dat de bedreiging voor de openbare orde die van haar uitgaat zodanig is dat haar persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. De Raad merkt in dit verband nog op dat het hoger belang van het kind, en het feit dat dit centraal moet staan en de eerste leidraad zou moeten zijn bij het nemen van de bestreden beslissing, niet impliceert dat de verwerende partij

geen aandacht mag hebben voor andere belangen en niet zou kunnen oordelen dat deze andere belangen primeren op de belangen van kinderen (cf. GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013).

Waar de verzoekende partij in dit verband verwijst naar de artikelen 3, 5, 8.1, 9.1, 14.2, 18.1 en 27.2 van het Kinderrechtenverdrag, volstaat het in principe om te stellen dat dit verdrag geen directe werking heeft zodat de verzoekende partij alleen al om die reden er zich niet met gunstig gevolg op kan beroepen. De verwijzing naar General Comment nr. 7 (2005) bij het Kinderrechtenverdrag is in die zin evenmin dienstig.

De Raad wijst er verder op dat de Raad van State met betrekking tot artikel 22*bis* van de Grondwet heeft gesteld dat de bepaling onder meer stelt dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat maar dit een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). De verzoekende partij kan zich bijgevolg niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen. De Raad wijst er daarnaast op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22*bis*, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (*Parl. St.*, Kamer, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (*Parl. St.*, Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5).

De verzoekende partij wijst voorts op aanbevelingen over de eenheid van gezin en het belang van de niet scheiding van kinderen van hun ouders in de “*Gezamenlijk General Comment nr. 4 2014 van de Commissie voor de bescherming van de rechten van alle migrerende werknemers en hun gezinsleden en nr. 23 2017 van het Comité voor de Rechten van het kind over de verplichtingen van de staten die partij zijn en betreffende mensenrechten van kinderen in de context van internationale migratie in de landen van herkomst, doorreis, bestemming en terugkeer.*”, doch hiermee wordt niet aangetoond dat, minstens licht de verzoekende partij op grond van voornoemde stukken onvoldoende toe waarom, de concrete motieven in de thans bestreden beslissing omtrent het gezinsleven en het hoger belang van het kind van de verzoekende partij *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn.

3.14. De verzoekende partij stelt voorts nog dat zij geen band meer heeft met Afghanistan omdat zij Afghanistan als kind verlaten heeft. Zij toont met deze bewering niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel is van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat de verwerende partij het zeer waarschijnlijk acht dat de verzoekende partij in haar herkomstland nog familie, vrienden of kennissen zou kunnen hebben, dat in hoeverre een gebrek aan culturele of sociale banden met het land van herkomst haar zou belemmeren om daar naar terug te keren evenmin blijkt uit het dossier, dat het administratief dossier eveneens geen aanwijzingen biedt dat de verzoekende partij vanwege een gebrek aan familiale, culturele of sociale banden met haar land van herkomst concreet belemmerd zou worden om terug te keren naar dat land, dat in reactie op het hoorrecht de verzoekende partij enkel loutere verklaringen heeft overgemaakt waarin zij schrijft dat zij daar ‘niemand’ meer heeft, echter zonder enig ondersteunend bewijs, dat er dan ook geen documenten werden ingediend, noch informatie werd verstrekt die haar beweringen onderbouwen, dat zij evenmin concrete bewijzen of informatie heeft verstrekt waaruit blijkt dat het voor haar onmogelijk zou zijn om naar haar land van herkomst terug te keren, dat zij bovendien haar kindertijd en jeugd heeft doorgebracht in het land van herkomst, dat op basis van gebrek aan bewijs dat het tegendeel zou aantonen, de verwerende partij ervan uit gaat dat de verzoekende partij nog steeds haar moedertaal machtig is, dat behalve de eerder genoemde blote beweringen van derden en haar echtgenote er geen stukken zijn voorgelegd die zelfs met een begin van bewijs kunnen aantonen dat zij niet in haar land van herkomst zou kunnen verblijven om daar het leven opnieuw op te nemen, noch dat zij daar voor zelfs een korte periode (om zich opnieuw te schikken naar de in de wet gestipuleerde voorwaarden) tijdelijk kan verblijven, dat gezien haar lange levensloop in het land van herkomst de verwerende partij het niet onmogelijk acht dat zij aldaar het leven terug kan opbouwen en/of zich daar voor een korte periode terug kan vestigen. De verzoekende partij maakt geenszins concreet aannemelijk dat de bestreden beslissing “een verkeerde beoordeling voor(houdt) van de band (...) met (haar) (...) land van oorsprong” of dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar bewering dat zij geen banden meer heeft met Afghanistan.

3.15. Betreffende het motief “*Ten overvloede stellen wij dat de beslissing niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Het gezin wordt dus niet uiteengerukt: mevrouw en het kind worden door deze beslissing niet gescheiden van betrokkene, noch van elkaar. Uit niets blijkt dat deze beslissing een wezenlijke impact zal hebben op de opvoedingssituatie. De referentiepersoon een internationale beschermingsstatus vooraleer hij de Belgische nationaliteit verkreeg. Betrokkene haalt in zijn eigen verklaring*

aan dat er enkel oorlog is in Afghanistan. Indien betrokkene van mening is dat hij ook recht zou kunnen hebben op internationale bescherming, staat het hem vrij om op basis daarvan een asielaanvraag in te dienen. Indien hij op een andere basis een machtiging tot verblijf wensen, dient hij de in de Vwet gestipuleerde afspraken te volgen.” in de bestreden beslissing, stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing hierin helemaal niet kan worden gevolgd, dat de finaliteit van deze beslissing een beëindiging verblijf beoogt waardoor zij van haar echtgenote en minderjarig kind wordt gescheiden. De Raad merkt op dat de verzoekende partij met haar betoog kritiek levert op een overmatig motief (“*Ten overvloede*”) en dat kritiek op een overmatig motief geenszins kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. In die zin is haar kritiek dan ook niet dienstig. Bovendien herhaalt de Raad dat de thans bestreden beslissing slechts een beëindiging van het verblijf betreft, doch geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, zodat niet blijkt dat de verzoekende partij door de thans bestreden beslissing van haar echtgenote en minderjarig kind wordt gescheiden.

3.16. Gelet op wat voorafgaat maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de factoren die meespelen in het kader van de afweging van het belang van het individu, namelijk de duur van haar verblijf in België, de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met het gastland waar al haar familieleden verblijven en het gebrek aan overblijvende banden met het land van herkomst, *in casu* niet op zorgvuldige wijze werden beoordeeld.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat haar “*individuele en concrete omstandigheden*” niet nauwgezet werden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging of dat geen daadwerkelijke faire balance-toets is gedaan waarbij alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar werden betrokken, minstens toont de verzoekende partij niet concreet aan welke individuele en concrete omstandigheden in het licht van haar persoonlijke en familiale belangen ten onrechte niet nauwgezet werden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging of welke voor de belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden ten onrechte niet werden betrokken.

De verzoekende partij toont niet aan dat de vereiste belangenafweging ontbreekt of dat deze niet afdoende, disproportioneel of onzorgvuldig is gebeurd of dat de bestreden beslissing enkel oog heeft gehad voor het algemeen belang waarbij er geen of onvoldoende rekening werd gehouden met haar individuele familiale en persoonlijke belangen en/of die van haar echtgenote en haar minderjarig kind.

Zij toont ook niet aan dat het belang van het minderjarige kind niet zorgvuldig in overweging is genomen in de bestreden beslissing.

3.17. Een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest of van artikel 22 van de Grondwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Ook een schending van artikel 24 van het Handvest – dat de rechten van het kind waarborgt – blijkt niet. Evenmin blijkt in het licht van voornoemde bepalingen een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel.

3.18. De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat overeenkomstig het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 in toepassing van artikel 20 van het VWEU dient nagegaan te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen haar en haar kind dat deze kan rechtvaardigen dat aan haar een afgeleid verblijfsrecht dient toegekend te worden dan wel behouden te blijven, dat de afhankelijkheidsrelatie van minderjarige kinderen met hun ouders met wie zij samenwonen, wat *in casu* het geval is, en die de dagdagelijkse zorgtaken op zich nemen, verondersteld wordt aanwezig te zijn, dat de afhankelijkheidsband waar het minderjarige kind bij betrokken is en dat de Belgische nationaliteit heeft, kan vastgesteld worden uit de gezinsband (zij woont samen met haar minderjarig kind), uit haar rol als ouder die de wettelijke financiële en affectieve last van haar kind op zich neemt en daarbij daadwerkelijke zorg over het kind draagt, waarbij rekening dient gehouden te worden met de eerbiediging van het gezinsleven zoals neergelegd in artikel 7 van het Handvest, samen gelezen met de verplichting tot inachtneming van het artikel 24, tweede lid van het Handvest erkende hoger belang van het kind. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins dat er zonder meer vanuit gegaan wordt dat er geen afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar kind zou bestaan terwijl deze, gelet op de samenwoning, wordt vermoed. Er wordt in de bestreden beslissing immers geenszins betwist dat de verzoekende partij een beschermingswaardig familie- en gezinsleven heeft met haar Belgische zoon. Waar de verzoekende partij betoogt dat al te eenvoudig wordt gesteld dat haar aanwezigheid in haar gezin om haar rol als echtgenoot en vader op te kunnen nemen, geminimaliseerd wordt, kan de Raad dit nergens in de motieven van de bestreden beslissing lezen. Wel wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat de fysieke aanwezigheid van de verzoekende partij in België noodzakelijk is voor het verder verblijf van haar echtgenote en minderjarig kind, hetgeen de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins weerlegt of ontkracht.

Met voorgaand betoog over een afgeleid verblijfsrecht gaat de verzoekende partij er voorts aan voorbij dat het Hof van Justitie in de zaak C-304/14 van 13 september 2016 – die betrekking had op de verwijdering van een ouder-derdelander van een minderjarige Unieburger – reeds heeft gesteld: “36. *Vastgesteld moet worden dat artikel 20 VWEU niet afdoet aan de mogelijkheid voor de lidstaten om zich te beroepen op een uitzondering in verband met, met name, de handhaving van de openbare orde of de bescherming van de openbare veiligheid. Voor zover de situatie van CS onder het Unierecht valt, moet bij de beoordeling van haar situatie echter rekening worden gehouden met het recht op eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven, zoals geformuleerd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”), waarbij dit artikel moet worden gelezen in samenhang met de verplichting om het belang van het kind, dat in artikel 24, lid 2, van het Handvest is erkend, in aanmerking te nemen (zie in die zin arrest van 23 december 2009, Detiček, C-403/09 PPU, EU:C:2009:810, punten 53 en 54).*”

In de thans bestreden beslissing wordt besloten dat de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, hetgeen de verzoekende partij, mede gelet op het voorgaande, geenszins weerlegt of ontkracht. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt tevens, zoals hierboven reeds besproken, dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het privé-, familie- en gezinsleven van de verzoekende partij evenals met het hoger belang van haar kind, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk, doch dat zij van oordeel is dat het persoonlijke en familiale belang van de verzoekende partij ondergeschikt geacht wordt aan de vrijwaring van de openbare orde.

In deze omstandigheden en met voornoemd betoog maakt de verzoekende partij een schending van artikel 20 van het VWEU geenszins concreet aannemelijk.

3.19. De verzoekende partij stelt dat de situatie in Afghanistan sinds de overname door de Taliban alleen maar verslechterd is, dat zij, indien zij zou terug gestuurd worden, wat uiteindelijk het finale doel is van de beslissing tot beëindiging van het verblijf, ook al is er op heden nog geen bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten, verregaande moeilijkheden in Afghanistan riskeert omdat zij ondertussen, mede door hier school te lopen enzovoort, het Westerse ideeëngoed en de normen die gelden binnen de Westerse samenleving heeft eigen gemaakt. Zij zet in het licht van artikel 3 van het EVRM vooreerst op zeer uitgebreide doch algemene wijze de “*zeer onstabiel(e)*” situatie in Afghanistan uiteen, geeft vervolgens een uiteenzetting over risicoprofielen en verwestering en licht concreet toe waarom zij meent dat er in haar geval sprake is verwestering. Zij verwijst in dit verband ook naar arrest nr. 287 923 van de Raad van 21 april 2023.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De bestreden beslissing bevat geen bevel om het grondgebied te verlaten en dus geen verwijderingsmaatregel. De bestreden beslissing heeft op zich dan ook niet tot gevolg dat de verzoekende partij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Daarom kan de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM niet dienstig aanvoeren omwille van risico's die zij meent te lopen bij terugkeer naar Afghanistan. De gemachtigde van de minister diende in een dergelijke situatie geen onderzoek te voeren naar een eventuele schending van die verdragsbepaling bij terugkeer, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet concreet aannemelijk. Indien er effectief een verwijderingsmaatregel wordt opgelegd, kan de verzoekende partij die maatregel aanvechten met de rechtsmiddelen waarover zij beschikt (cf. RvS 13 januari 2016, nr. 233.458).

De Raad benadrukt dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat indien de verzoekende partij van mening is dat zij recht zou kunnen hebben op internationale bescherming, het haar vrijstaat om op basis daarvan een asielaanvraag in te dienen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.20. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER